

Motto: „Je to svým způsobem dobře, že lidé našemu americkému bankovnímu a měnovému systému vůbec nerozumí. Kdyby mu totiž opravdu porozuměli, měli bychom zde už zítra ráno revoluci.“ Henry Ford už v r. 1920.

„Moc se definitivně přestěhovala od vlád na finanční trhy“ Bernard Lietauer. .

Dějiny a podstata bankovníctví.

O dějinách peněz
a peněžních ústavech SB a MMF.

Nejdřív malá scénka „jak funguje finanční systém v kapitalismu především v USA“.

Následuje legrační vymyšlená scénka, která analogicky poslouží, jak funguje kapitalismus v praktickém životě. Ve městě se objeví turista. Vstoupil do jednoho hotelu, na recepční stůl položil bankovku 100.- € a jde si vybrat pokoj. Recepční vezme bankovku a ihned jde zaplatit svůj dluh řezníkovi. Řezník hned odejde s bankovkou zaplatit chovateli prasat. Ten toho využije a hned odejde též zaplatit své resty dodavateli žrádla pro prasata. Ten vezme bankovku a utíká s ní za místní prostitutkou zaplatit jí za služby a ochotu, že vše poskytovala ochotně i na úvěr. Prostitutka ihned utíká s bankovkou do hotelu zaplatit recepčnímu své dluhy za pronajímání pokojů, do kterých si vodila své klienty. Recepční klidně položí bankovku na pult. V tu chvíli přichází turista zpátky po prohlídce pokojů a sděluje, že žádný pokoj se mu nelíbil. Vezme si svou bankovku zpátky a odchází z města. Tak vlastně nikdo absolutně nic nevydělal, ale celé město už nemá žádný dluh a všichni se dívají do budoucnosti už s plným optimismem. Tak doopravdy též funguje podnikání v USA.

Western Voices: "A simple Explanation of The Basic Monetary System"

<http://www.wvnews.net/story.php?id=7325>

Bankovníctví ve středověku a ŘÁD TEMPLÁŘŮ.

Templáři (templarii, equites templi, pauperes comitiones templi) byl jeden ze 3 velikých řádů rytířských. K třem slibům řeholním připojili ještě ochranu poutníků a spojili se s řádem sv. Augustina. Místní král Balduin jim dal část svého paláce, kde stál původní Šalamounův chrám.

Jakmile slyším slůvko banka neb bankéř, nemohu si nevzpomenout právě na tento řád bývalých ochránců svatého hrobu. Oni ve své době vytvořili takové struktury ve svém bankovním systému, o jakých se nikomu v nejen těch dobách ani nezdálo, ale ještě pak i po mnoho dalších století. U nich bylo možno si buď vypůjčit anebo uložit peníze v jednom státě a pak půjčku vrátit anebo svůj kapitál si vyzvednout kdekoli pak v kterémkoli jiném státě v jejich dalším TEMPLU. Dobře bude si uvědomit, že něco takového vůbec existovalo už v dobách, kdy svět ještě neznal telegraf, telefon, rádio či TV a podobně.

Templářští rytíři se prý vůbec neusmívali. To byl signál, že jde o osobnost speciálně vyvolenou se stopou po monstrózní zkušenosti.

Řád založil Hugo de Payne v r. 1119 po 1. křížové výpravě v Palestině. Hned po svém vzniku učinili několik významných objevů v kryptách chrámu Jeruzalémského. Ale ve 14. století inkviziční nájezd proti ním mnoho z těchto památek zničil. Nějaké zbytky se podařilo uchovat, které byly ve Skotsku, teda mimo dosah papežské moci.

V 13. století měl řád již přes 20.000 Rytířů a byl nejbohatším řádem prost desátek, cel a dávek.

R. 1128 byli schválení synodou v Troyes a měli 12 provincií v Evropě a 5 v Orientu. R. 1306 generál řádů Jacques de Molay si zvolil sídlo Paříž. Ale francouzský král Filip IV. Sličný měl stále málo peněz na vedení mnoha válek, tak se rozhodl zmocnit se za každou cenu jejich bohatství.

Našli se falešní svědkové, kteří ochotně odsvědčili, že řád uctívá Bafometa, páchají sodomii a jiné světské rozkoše. Pak r. 1307 byli všichni ve Francii zatčeni, mučeni a majetek jim byl zkonfiskován.

Traduje se, že velkou část majetku stačili čas ukrýt, která nebyla dosud nalezená. R. 1313 měl koncil ve Vienně vynést rozsudek. 54 se jich odmítlo přiznat i přes všechna mučení. 18. 3. 1313 byl Jacques de Molay upálen na ostrově v Sieně. Před upálením odvolal všechny lži, které byly z něj vynuceny mučením.

Ještě za revoluce byla věž templářů v Paříži státním vězením kam byl uvržen i Ludvík XVI. se svou rodinou do své popravy 21. 1. 1792 -3. Až v r. 1811 byla jako vězení zrušená.

Možná stojí za zmínku, že ve Francii vznikl v Clermontu nový řád Templářů z Jezuitské zednářské lóže, do kterého vstoupilo hodně šlechty. Ten byl pak za revoluce úplně rozehnan.

Do Čech přišli T. v r. 1232 za Václava I. Rytíři Templu ve svých bílých pláštích zdobených červeným křížem a usadili se převážně na Moravě. V Praze až v r. 1252 a hned si vybudovali klášter vedle Karlova mostu při kostele sv. Vavřince postaveného r. 927 sv. Václavem. Z Francie byl pozván cech kameníků na stavební práce a ten vybudoval „komendu“ (velitelství - komando) pod názvem Jeruzalém. Další jejich sídlo vzniklo mezi chrámem sv. Jakuba a Celenou poblíž svatyně Černé matky boží. Po zavraždění posledního Přemyslovce Václava III. Odmítli přísahat věrnost Rudolfovi II. Habsburskému a zmocnili se hradů Křivoklát a

Švihova. Pak během vnitřních nepokojů Rudolf náhle onemocněl a zemřel. Prý jed, neb uhranutí na dálku smrtícím kouzlem právě Templářů. Pak Habzburgové vypadli na čas z čela Evropské politiky. Pak v listopadu 1310 vojsko přivedlo do Prahy mladičkého Jána Lucemburského, který právě za pomoci složitého manévrování templářů a mohučského arcibiskupa Petra z Aspeltu se ujal moci. Ale další existence templářů byla pak zpečetěna papežským výnosem o zrušení tohoto řádu. Jejich majetek byl převeden na řád Johanitů, pozdějších maltézských rytířů. Dále se traduje, že ONI ve skrytu viděli českou historii dále než jen k postavě „Otce vlasti“.

Ted' citát od Sir Josiah Stamp, ředitel Bank of England z r. 1927.

Moderní bankovní systém vyrábí peníze z ničeho. Tento proces je pravděpodobně tím nejvíce ohromujícím figlem, který byl kdy vymyšlen. Bankovníctví bylo počato v nerovnosti a zrodilo se z hříchu.....

Bankéři vlastní ZEMI. Vezměte jim ji, ale ponechte jim moc vytvářet peníze, a škrtem péra vytvoří dost peněz, aby si ji koupili zpět....

Vezměte jim tuto velkou moc, a všechna velká bohatství zmizí, přičemž by to byl mnohem lepší a šťastnější svět pro život.....

Ale pokud chcete pokračovat a být nadále otroky bankéřů a platit náklady za své vlastní otroctví, pak nechte bankéře pokračovat ve vytváření peněz a kontrole úvěru.

A ted' něco k současné ekonomické krizi:

Bankovníctví

http://www.europskenarody.info/Odstranovanie_stareho_svetoveho_poriadku_2.html

Jak to všechno začalo: 15. září 2008 vystoupil senátor USA Kanjorski: Dnes bylo v průběhu 2hodin z peněžního oběhu elektronicky staženo 550 miliard dolarů a odhadovalo se, že kdyby nezakročil FED během 3 následujících hodin, bylo by vybráno dalších 5 bilionů a celá světová ekonomika by se zhroutila. Kdo má vůbec odvahu a potenciál něco takového vůbec vymyslet a realizovat? Ono to připomíná G. Serosa r. 1992 kdy naboural anglickou libru a Rothschildy. Ted' šlo o podraz celé světové měny.

Dne 31. ledna Kevin Rudd australský premiér odsoudil neomezený kapitalismus posledních tři desetiletí. Ve své zprávě ostře napadá neoliberalismus, který začal v 70-tych letech upravovat trhový systém do takové míry, až pak spustil krizi na celý svět. A proč se něco takového může stát? Bankéři na Walstreetu krizi vymyslí a pak ji využijí jako můstek pro iluminátskou a světovou měnu a globální vládu, aby si pak snadněji podrobili celý svět. To jim umožní kontrolu nad ekonomikou celého světa.

Washington Times, 6. február 2009 napsal: Mnozí z těch zkorumpovaných politiků, kteří zavinili anebo přímo spustil celou současnou krizi dostali za úkol „dělat reformy“. Oni, kdo obhajují pronikání ničivých bankovních regulací do zdravých částí finančního sektoru s největší pravděpodobností celý i zdravý stav úplně pohřbí. A jak to vypadá u nás v ČR? Reforma veřejných financí (bývalá 3koalice Topolánek, Čunek a Burzík)+ světová ekonomická krize = rozvrácené veřejné finance.

Státní bankrot.

„Mluví se, že stát nemůže zbankrotovat“ řekla nedávno kancléřka Angela Merkelová ve Frankfurtě na soukromé bankovní akci. To ale není pravda. Dánsko zbankrotovalo 1813 kvůli dluhům u Rotschildovců a současná EU se toho taktéž obává. Jakmile vlády ve svém úsilí pomoci firmám a ekonomice zajdou příliš daleko, mohou se samy ocitnout až v platební neschopnosti. Anglie je na pokraj finančního zruinování. V dějinách Evropy nebylo od Velké hospodářské krize riziko národních bankrotů tak vysoké, jako je dnes. Národní rozpočty ve většině členských krajín EU jsou v žalostném stavu. Finanční experti v Bruselu odhadují, že jen letos dosáhnou deficitů v 16ti členné eurozóně 4% HDP, což se v budoucím roku zvýší na 4,4%. Ale pro stabilitu € je dovoleny schodek max 3% HDP. Komise tak odhaduje, že v r. 2010 překročí tenhle limit 17 států EU. Budou to Německo (402), Francie (5%), Španělsko (5,7%), Británie (9,6%). Menší jsou z úvěrových trhů vytlačeni, protože větší si půjčují miliardy a ted' jsou nuceni to dělat za vyšší úroky. Tak např. Španělsko, Irsko, Itálie a Řecko dostali tvrdý úder: Museli devalvovat své měny v problémových obdobích. V současném období se objem peněz v oběhu v USA i Evropě zvýšil téměř o polovinu.

Od krize finanční k tvrdé ekonomické.

USA: Zahraniční dluh jim roste jako lavina. Počátkem osmdesátých let byl ještě nic moc. V roce 1998 ale již dosahoval 2 bilionů dolarů a v současné době přesáhl těžko uvěřitelnou, ale faktickou hranici 11 bilionů. To je pyramida, která se zákonitě musí velmi rychle zhroutit. V důsledku finanční krize se zhroutily tři z pěti největších bankovních domů v USA a zbývající dva přežívají jen stěží. Bankovní ztráty jsou nejhorší v celé historii existence Spojených Států. Americká ekonomika již dále nebude moci být regulátorem světového finančního trhu.

V Německu přes 43% firem propouští své pracovníky. V Britanii podle Times z 6. února se za poslední 3 měsíce požadavky firem vůči vládě zvýšily o 124% a míra bankrotů o 50%. A množství lidí na hranici platební neschopnosti se zvýšilo o 20%. V Irsku podle The Irish Times z 3. února klíčové sektory čelí ohromující problémy, které až zastiňují bankovní sektor. Tak celková zadluženost obyvatel, banky i nefinanční sektor převyšuje gigantických 1,671 bilionu € na konci r. 2008. To je více než 8mi násobek národního příjmu Irské domácnosti a domácí firmy jsou nejzadluženější v celé EU.

I ruský medvěd se stává mrzutý.

Ruská ekonomika po létech energického výrazně kolabuje. Hlavní ulici města pochodovali lidé a skandovali „Putin odstup“. Některé transparenty ho přirovnávaly k samému Hitlerovi. Reportéři varují, že hněv nad stavem ekonomiky by mohl zvrátit jeho další ambice na udržení se u moci. Už došlo i k střetu, že mládež pro-kremelská brutálně napadla protestující a část z nich byla zadržena. Pro vládu je nejvíce že tento opoziční proud vedla Komunistická strana, která byla ostražitá v kritizování Putina. Navíc se vytvořilo další opoziční hnutí Tiger za občanské práva bez jakékoli loajálnosti, které získalo podporu hlavně na dálném východě.

Co bude následovat po starém globálním ekonomickém pořádku?

Senátor USA Ron Paul: „V Basileji diskutovali bankéři o možnosti návratu k světovému zlatému standardu“. Ale Rotschildovci a Rockefellerovci hromadí zlato, že oni drží pevně ve svých rukou kontrolu nad světem. Světová krize dosud zničila 40% světového majetku. Ten majetek totiž přešel do rukou kriminálních elit, které celou krizi spustily. Tak stáváme se chudšími, než kdykoli předtím. Míra nezaměstnanosti závratně roste i v nejsilnější ekonomice Německu. Už začne problém udržet EU pohromadě. V Davose (WEF) a byla nálada pokleslá. MMF varuje Britanii před těžkou recesí. Dokonce se ozývají hlasy, že EU existuje jako ekonomický Pearl Harbour.

Následují 3 ukazatelé povahy krize, v které se právě nacházíme.

1.) Nad naši republikou a celou EU se rozestírají chapadla neviditelné chobotnice světových soukromých bank, které mají pod kontrolou všechny vlády světa. Anebo přesněji ony předem samy určí, kdo smí či nesmí, neb bude či nebude v te které zemi vládnout. Takže volby jsou jen bezvýznamná komedie pro zaslepení veřejnosti, aby si myslela, že to lid sám si svého představitele zvolil. Viděli jsme jak v Iránu zvenčí podněcovali nepokoje západní představitele, když nebyl zvolen člověk podle jejich představ. V USA ta chobotnice ovládá obě politické strany. Jak jinak? Starosta New Yorku John F. Hylan, 1922

2) Síly finanční kapitalizmu mají dalekosáhlý cíl. Globalizmus. To je vytvoření světového systému ovládnutí celého světa, každého státu ovládaného finančně feudálním způsobem centrálními bankami v soukromých rukou. Existuje Banka pro mezinárodní vyrovnání v Basileji, kontrolována světovými bankami jako korporacemi v soukromých rukou. Takovýhle systém umožňuje centralizaci světové ekonomické kontroly a moci pro profit finanční Plutokracie a naopak nezjistitelné poškozování klientely všech ekonomických skupin. Tragédie a naděj: Dějiny světa v našich dobách (Macmillan Company, 1966) Profesor Carroll Quigley z Georgestown University – bol poradcem Billa Clintona. Roky mu bylo dovolené studovat archívy Rady pro Zahraničné Vzťahy.

3.) Rada pro Zahraniční Vzťahy složená z Illuminátů (Bilderberg group - Satanský klub) patří mezi nejvyšší „vládnoucí garnituru“. Ona má moc a vliv přijímat rozhodnutí na nejvyšších stupních vlád tak, že může vyvíjet nejen tlak shora, ale využívá další vlivné skupiny tak, že zabezpečuje tlak zdola na ospravedlnění všech svých rozhodnutí na všech nejvyšších stupních. Např i celé USA se stávají jen neparným článkem světové diktatury v rámci celé globalizace. Bývalý kongresman John Rarick 1971

Slovo úvodem.

Soudobý německý autor mgr Johannes Rothkranz ve své monumentální knize „Maastrichtská dohoda - konečné řešení pro Evropu“ cituje národohospodáře Ernsta van Loen: „Nejlépe střeženým tajemstvím lidských dějin je vláda modly mamonu (zlatého telete), nepřítel stvoření od prvopočátku, nad všemi říšemi a statky tohoto světa.“ Avšak není to jen „obyčejný člověk“, **komu se ani nesní o tom, jakým způsobem je prostřednictvím „moderního“ peněžního hospodářství ustavičně podváděn a postupně zotročován.** Tak si například stěžuje Herbert Schweiger, že „**téměř všichni inteligentní podnikatelé, obchodníci, technici a odborní pracovníci nemají ani tušení, kdo vlastně vytváří peníze a za jakých podmínek ony proudí do hospodářství.** Peníze jsou prostě zde a existují tak tajemně, jako by se o to postaral sám Pán Bůh.“ A konečně je známo rezignované prohlášení velkopřemyslníka Henryho Forda z roku 1920: „**Vlastně je to svým způsobem dobře, že lidé našemu americkému bankovnímu a měnovému systému nerozumějí. Kdyby mu totiž opravdu porozuměli, měli bychom zde už zítra ráno revoluci.**“

Protože s výše uvedeným nelze než souhlasit, rozhodli jsme se tomuto tragickému stavu alespoň trochu odpomoci předložením následujícího textu. Ten si samozřejmě nechce a ani nemůže dělat nárok na

vyčerpávající projednání tématu v předvečer pražského zasedání Mezinárodního měnového fondu, Světové banky a dalších grémií modly mamonu alespoň trochu přispěje k pochopení neblahého současného a budoucího osudu lidstva.

Zájemcům o bližší poznání dané problematiky zde předkládáme následující základní literaturu:

Johannes Rothkranz, Maastrichtská dohoda - konečné řešení pro Evropu.

Johannes Rothkranz, Nadcházející „diktatura humanity“ aneb Panství Antikrista, tj. Satana.

Johannes Rothkranz, **6 6 6 - číslo šelmy** (Apokalypsa sv. Jána).

Manfred Adler, Synové temnoty

Helmut Friedlmayer, Ekumenický podvod aneb **Kdo má užitek z ekumeny?**

Beat Christoph Bäschlin, **Pohlí nás islám** - Islámský útok na Evropu a evropští spolupachatelé této invaze.

Při zkoumání fenoménu Mezinárodního měnového fondu (i všech ostatních finančně-politických institucí nastupující globální vlády) je třeba mít trvale na paměti, že je součástí aparátu stále rychleji instalované jednosvětové vlády, která zůstane v anonymitě tak dlouho, dokud si její praví původci nebudou zcela jisti, že jim ze strany ovládaných nehrozí sebemenší nebezpečí odporu. Pro účely našeho pojednání necháme stranou další pilíře světové vlády, které v správně-administrativní rovině představuje OSN (s nepřehledným počtem pomocných organizací: UNESCO, Evropský parlament, Evropská komise, Evropský soudní dvůr atd.) a v rovině výkonné vojenským a bezpečnostním aparátem, zastřešovaným NATO, Evropskými silami a systémem nejrůznějších „jednotek rychlého nasazení“ a „protiteroristických komand“. Nás budou zajímat vztahy a instituce měnové a hospodářské. Proto si nejprve musíme nastínit původní smysl a vývoj

peněz jako směnného prostředku.

Potřeba peněz jako směnného prostředku nastala teprve v okamžiku, kdy dělba práce mezi lidmi začala být nepřehledná následkem vzrůstajících a stále více diferencovaných potřeb. Ale i po zavedení peněz zůstala národní hospodářství všech nám známých kulturních zemí v *podstatě* zaměřena na přirozené potřeby a jejich uspokojování po celý starověk i středověk - což samozřejmě nevyklučovalo luxus panovníků a úzké nejvyšší vrstvy; ostatně šlo o luxus, který by se v mnohém ohledu vůbec nedal srovnávat s dnešním „přistřiženým“ blahobytem průměrného evropského, amerického nebo japonského občana.

V rámci jemu příslušné právní sféry byla zakotvena svoboda činnosti jednotlivce k pokrývání vlastních potřeb hospodářským zbožím. **Sedlák měl svůj lán orné půdy, rytíř své léno, kněz své obročí, řemeslník živnost a obchodník svůj zisk** ze spravedlivé ceny. Člověk nepracoval proto, aby pro sebe co možná nejvíce vydělal, ale aby uspokojil potřeby své i svých bližních. Všeobecně platil princip krytí nezbytných potřeb a většina z těchto potřeb se řídila pojmem přiměřené obživy. Co tím bylo myšleno, vidíme ze slov tzv. **reformy císaře Zikmunda z roku 1415**: „Slyšte, co císařské právo nařizuje... živnosti byly vymyšleny k tomu, aby jimi každý získával svůj denní chléb, a proto nikdo ať nevztahuje ruku po živnosti někoho jiného. Takto se sluší světu uspokojovat své potřeby a každý se může uživit.“ - Nabízí se logická otázka, co vlastně způsobilo obrat od přirozeného zásobovacího hospodářství křesťanského Západu ke kapitalistickému výdělečnému hospodářství počátkem novověku?

Kdo chce znát až na podstatu věci jdoucí odpověď na tuto otázku, nesmí se předem uzavírat zjištěním, že tou příčinou bylo postupné odcizování se vůdčí duchovní vrstvy Evropy (tehdy výhradně katolickému) křesťanství a později pak naprostý **odpad stále větší části obyvatelstva**. Ten měl za následek do té doby neznámý návrat k pozemskému světu.

S humanismem a renesancí nastupující proces duchovního odvratu od křesťanského (převážně na věčnost orientovaného) světonázoru nebylo možné kompenzovat ničím jiným, než přiměřeně tomu intenzivním zabýváním se životem pozemským. **Člověk, který už svou blaženost neočekával od Boha, nebes a věčnosti, ji musel chtít nechtít hledat u sebe samého a sobě rovných, ve své zemi a ve své době**. Vzklíčení a později stále rychlejší rozkvět do té doby téměř neznámých přírodních věd měl svůj důvod právě v této nové orientaci na pozemský svět, na nezřízenou touhu po požitku. Jakmile se **pozemský život stal samoučelem a konečným cílem, muselo být blaho člověka skutečně bezpodmínečně na této Zemi**. Aby se člověk v nových podmínkách cítil šťastným, zdaleka mu už nestačilo pouhé uspokojování nezbytných životních potřeb, a nastoupil počátek nekonečné řady neuspokojitelných potřeb podle proslulého hesla: „Čím více má, tím více chce a nikdy nedosáhne klidu!“. Člověk je však svým Stvořitelem a Vykupitelem určen k tomu, aby byl naprosto šťasten pouze ve věčném užívání nejvyššího, *nekonečného* dobra, tj. Boha samotného. Jestliže to z nedočkavosti nebo nevíry odvrhne ve prospěch slibovaného pozemského štěstí, nemohou ho pak ani všechny pozemské, tj. konečné věci trvale uspokojit, protože právě ony v něm znovu a znovu tuto iluzi oživují. Zkrátka a dobře, ruku v ruce s postupným odpadem od víry musel také zcela zákonitě přijít přechod od zásobovacího k výdělečnému hospodářství, když stále velkolepější technicky využitelné objevy přírodních věd vyvolávaly pořád fantastičtější „potřeby“ a předkládaly svůdné vyhlídky na jejich uspokojení.

Jako samotné peníze starý **úrokový obchod se nikdy nedal zcela odstranit ani všemi církevními i světskými zákazy; naopak přesně s nástupem novověku zahájil své velké vítězné tažení**. Když pak jeho pochybných výhod začala nedůstojně a bezmyšlenkovitě užívat nejprve církevní knížata a pak i

renesanční papeži osobně, získal si úrokový obchod enormní vliv na mnohé evropské panovníky, které si takto pro jejich touhu po penězích a moci dokázal učinit na sobě závislími. Přesto však jeho zhoubné působení nemělo na širší úrovni významnější vliv na dosud panující zásobovací hospodářství. Úrokovým obchodem, od samého začátku ve spojení s vědeckotechnickým pokrokem a od počátku 18. století také s mohutně se prosazující **industrializací** se však už **lichva** (pod vznešeným jménem tzv. kapitalismu) zcela zmocnila svého rozkladného panství a v průběhu dalších dvou století **se proměnila v celý svět zasahující tyranii**, jejíž ocelové sevření masy lidí bezprostředně nepozorují jen proto, že **z největší části je vykonávána skrytě**.

Objektivně **nezbytnou podmínkou pro industrializaci byla a je existence „proletariátu“**, tzn. postačující množství nemajetných bezzemků, kteří jsou kvůli přežití nuceni hledat práci u majitelů půdy a kapitálu a přijímat odměnu v podobě profitu, tedy pouhého dílu z vlastního pracovního výtěžku. Vytvoření nemajetné vrstvy obyvatel bez půdy se uskutečnilo jako první v Evropě, ovšem ještě dávno před nástupem industrializace. Přesto však je za vyvlastňováním půdy venkovského obyvatelstva již viditelná čirá kapitalistická touha po zisku - po zvýšení zisku z půdy. „Je zjištěno, že velcí vlastníci půdy v Dolním Sasku propouštěli od 12. století z nevolnictví sedláky, usazené na jejich panstvích, ale současně je také zbavovali půdy, kterou tito sedláci vlastnili. Dělali to slučováním malých hospodářství do podoby velkostatků, které pak přenechávali *jednomu* vybranému propuštěnci; nikoli však už s právem trvalého vlastnictví, nýbrž na časově termínovaný pacht. Tím byly tři čtvrtiny lidí osvobozeny... osvobozeny od vlastních výrobních prostředků.“. Dokud ještě byla na východě volná zemědělská půda a v městech kvetly živnosti, mohli si takto „osvobození“ vybudovat novou existenci. Avšak už **po roce 1400 se situace změnila**, a to téměř na celém evropském kontinentu. Trvale pokračující a jen v podrobnostech se lišící vyhánění venkovského obyvatelstva z jeho dědičných pozemků vedlo začátkem 15. století k tomu, že „v důsledku nadbytku nabídky práce **se zavíraly a rušily cechy** a na jejich místě se objevili ‘doživotní tovaryši’. Rovněž tak následkem tlaku na zemědělce poklesla jejich kupní síla a s ní blahobyt měst.“ Proces proletarizace se stal začarovaným kruhem, z něhož se rolníci ani svými pověstnými vzpourami a povstáními v 16. století už nedostali: pěšáci pro nadcházející „industriální revoluci“ byly připraveni.

V Novém světě si koncem 18. století velkokapitál jednoduše „posloužil“ parlamentem, aby se rázným útokem zmocnil největší části půdního bohatství Spojených států: „Ústavní zákon z 19. května 1796 určoval, že volná půda má být prodána tomu, kdo podá nejvyšší nabídku, ale zásadně ne levněji než po dvou dolarech za akr a ne v menší výměře než devíti anglických čtverečních mil (= 23,3 km). To byl opravdu ten nejjednodušší prostředek, jak chudšímu člověku zabránit v přístupu k prvnímu a nejdůležitějšímu výrobnímu prostředku, k půdě. Je snadné si spočítat, že by takový člověk musel položit na stůl nejméně 11 650 dolarů, aby se vůbec mohl zúčastnit aukce.“ Připomeňme si jen, že tak nesmírná suma by nyní představovala nominální mnohonásobek, takže třeba i cestou kreditu by byla také dnes pro naprostou většinu obyvatelstva USA nedostupná.

Paralelně s monopolním přivlastňováním pozemků, půdního bohatství a s vytvářením velkých mechanizovaných průmyslových podniků probíhalo také gigantické rozšiřování obchodu s úvěrem, který nikoli náhodně vyšel rovněž z Anglie, a stejně tak se nacházel v rukou téže kapitalistické horní vrstvy a velmi často dokonce i v rukou těch samých osob. Z ještě **poměrně skromných úvěrových ústavů předindustriálního věku se „vyvinuly“ moderní mezinárodní velkobanky**. Předchůdcem moderních finančních ústavů a ústředních bank byla

Bank of England.

„Úvěr jako takový byl znám Italům a Nizozemcům již dávno předtím, než se stal nástrojem anglických snah o světovládu. Nicméně **založení Bank of England Williamem Patersonem a jeho přáteli r. 1694 bylo jednou z největších světodějných událostí**. Po generace se lidé pokoušeli nějak obejít nevýhodu zlata, tj. jeho váhu, používáním papíru v různých formách jako jeho reprezentanta. Dnes takové papíry nazýváme zlatými certifikáty. Ty sice majitele opravňují k výměně za odpovídající množství zlata kdykoli na požádání, ale vzhledem k zřejmým přednostem ‘papíru’ vznáší ve skutečnosti takovou žádost jen malý zlomek držitelů těchto zlatých certifikátů. Brzy bylo jasné, že v praxi postačuje mít pohotově jen množství zlata, nezbytné k pokrytí právě jen onoho zlomku certifikátů, které by mohly být případně předloženy k výměně; v důsledku toho bylo možné použít zbývajícího zlata k obchodním účelům, nebo - což vyjde nastejno - k vydání většího množství certifikátů, než jaké představovalo zlato, určené k vyplácení. Takové přebujelé množství „papírových“ **nároků na rezervy dnes nazýváme bankovkami. Papírovými nároky, vysoko převyšujícími použitelné zlaté rezervy, vlastně bankéři stvořili zlato z ničeho**. Přesně totéž je možno udělat ještě různými jinými způsoby... Depozitní bankéři si brzy všimli, že poukázky a šeky, vystavené vkladateli na vlastní vklady jsou postupovány třetím osobám, které však velmi často místo jejich proměnění za hotovost dávají přednost připsání k vlastnímu kontu. Tímto způsobem pak pochopitelně nedochází ke skutečnému oběhu peněz a platy jsou prováděny pouze prostřednictvím účetních transakcí mezi jednotlivými konty. Ve skutečnosti už bankéř tedy nepotřebuje mít k dispozici víc než zlomek peněz (zlata, certifikátů, bankovek) k vyplácení šeků; zbytek může použít na úvěry a pokud jsou navíc ještě v té formě, že půjčka je připsána na konto dlužníka, na nějž je vystaven šek dříve, než si z něj dlužník může vyzvednout hotové peníze, mohou být takové půjčky kryty stejně snadno, protože i zde postačí udržovat rezervu jen na pouhý

zlomek jejich celkové skutečné hodnoty. Takto vzniklé vklady jsou rovněž **vytváření peněz z ničeho**, ačkoli se bankéři obvykle vzpírají tomu, aby byly jejich akcie takto nazývány, ať už jde o vydávání bankovek nebo o poskytování bezhotovostních půjček...

Začátek bezkonkurenčně levného vytváření papírových peněz jejich prostým vytištěním byl nastoupen r. 1694 založením Anglické banky (Bank of England), jejíž provozovatel si nechal anglickou vládou udělit příslušnou koncesi v době, kdy anglický stát byl právě v peněžní tísní. Prozatím však Anglická banka ještě nebyla ústřední bankou; žádná taková ústřední banka neexistovala, a proto by také tehdy bylo nepochopitelné, proč by neměly a nemohly i ostatní banky vydávat (emitovat) bankovky. Skutečně také byla necentrální emise papírových peněz všemi možnými bankami ještě počátkem 20. století zcela běžná, ačkoli byly už po několik desetiletí zřetelné silné tendence k vytváření národních cedrových bank, určených výhradně k produkování peněz, které už v některých státech byly dokonce korunovány úspěchem.

Vlády většiny zemí Evropy a Severní Ameriky, jimž se kontrola nad tímto vývojem už dávno vymkla z rukou, se sice snažily přinejmenším „kryt“ obíhající papírové peníze zlatem, ale toto (čistě měnově-technicky) nadbytečné opatření se tváří v tvář stále se zvětšujícímu množství hotových peněz ukázalo v našem století jako nerealizovatelné. Podle Michaela Kneisslera měnově-technická „**kariéra**“ **zlata začala** opravdu „teprve **22. července 1816**. Tehdy Velká Británie jako vedoucí hospodářská mocnost světa rozhodla o zavedení zlatého standardu pro britskou libru. To v praxi znamenalo, že oběživo bylo kryto zlatem. Roku 1871 následovalo Německo, r. 1897 pak i USA... Už v r. 1931 začal jasný úpadek zlatého krytí. Vlivem světové krize Velká Británie oddělila svou libru od zlata a krátce na to i Spojené státy. Jen každý čtvrtý dolar byl pokryt zlatými rezervami, ale stále ještě stačilo přesně 35 zelených papírových dolarů k získání jedné unce zlata, jak stanovil zákon.“ Že toto „zlaté krytí“ umožňovalo mezinárodní spekulace a manipulace obrovského stylu, především v prvních desetiletích našeho století, to zde budiž poznamenáno jen na okraj. Zsvěceným šejdířům pouze **stačilo převést větší množství zlata z jedné země do druhé za účelem zvýšení nebo snížení hodnoty měny dotyčných zemí a tak v neuvěřitelně krátké době nahrabat v mezinárodním obchodu miliónové zisky**, protože tyto přesuny buď sami kontrolovali, nebo o nich přinejmenším věděli dříve než ostatní. Jedním z důležitých nástrojů se brzy staly

akciové společnosti.

Kapitalismus si už dávno vytvořil také *akcie*, a s nimi akciové společnosti, akciový obchod a k němu určené akciové burzy. Kdo vlastnil nějaké přebytečné peníze, tj. takové, které bezprostředně nepotřeboval ke své obživě (a to byli v podstatě zase jen finanční a podnikatelští kapitalisté sami, resp. bankovní domy), „vložit“ je ve formě podnikatelských podílů (akcií) buď do vlastního nebo cizího podniku; přirozeně se ziskem, který pozůstával výhradně ze zlata nebo kapitálových úroků. Akcie, resp. „cenné papíry“, jak zní všeobecně používané jméno pro ziskové finanční „podílnictví“ na nějakém podniku nebo dokonce na státním rozpočtu byly, resp. stále jsou zatím nejnověji vyvinutou a „nejpokrokovější“ formou peněz za předpokladu, že odhlédneme od ještě ne všeobecně etablované **elektronické měny** nejbližší budoucnosti.

Ještě výnosnější než dividendy z akcií mohou být akciové spekulace na burze, pokud se najde dostatečný počet hloupých, resp. domněle mazaných lidí, kterým se vlastní, co možná nejvýhodněji získané akcie přenechávají vysoko nad cenou, nebo se od nich naopak akcie koupí za směšně nízkou cenu, jíž se dosáhne cíleně šířenou panikou a podobnými psychologickými triky. Tento v podstatě nesmírně jednoduchý systém funguje skvěle, protože hlupáci chtějí bezpracného zisku, jak známo, dosud nevyměřeli. Kdo např. koupí akcii koncernu v jmenovité hodnotě 50 korun za 350 korun, přestože koncern v nejlepších letech vyplácí roční dividendu nanejvýš tak 10 korun a v horších letech ještě méně nebo vůbec ne, ten si snadno může spočítat, že svých investovaných 350 korun už nikdy v životě neuvidí; pokud ovšem nenajde někoho ještě hloupějšího, kdo od něho černého Petra koupí za více než za oněch 350 korun v pošetilé naději, že by mohl akcii prodat ještě dráž komusi jinému. Zcela výstižně kdosi přirovnal akcie k hořící zápalce, která přechází z ruky do ruky tak dlouho, až té poslední popálí prsty. A ten poslední a nehloupější ze všech spekulantů pak samozřejmě všem ostatním financuje jejich zisk ze své vlastní kapsy!

„Prvních třináct let 20. století patří svým životním stylem, filosofií a hospodářstvím vlastně ještě do minulého století. Zlom přinesla až první světová válka, která zahájila nové hospodářské, politické a sociální klima. Od té doby už pro vlády i národy nebyl možný návrat k původnímu stavu. Kapitalistické hospodářství prožilo krizi (nikoli krizi konjunktury jako bývaly ty, po nichž následoval vzrůst), nýbrž krizi strukturální. Liberální kapitalismus musel ustoupit blokovému, monopolnímu kapitalismu.“ Jak Dauphin-Meunier dále uvádí, ten se však začal mohutně rozvíjet už od osmdesátých let minulého století, a že rovněž při zrodu gigantických národních monopolních podniků a ještě více internacionálních velkokoncernů byly akcie resp. burzy za kmotra. Podívejme se do jaké míry.

Prostřednictvím akcií mohou např. velkopodnikatelé skoupit své konkurenty i proti jejich výslovné vůli a přivtělit je tak ke svému impériu. Každý podnik, který vydá akcie s hlasovacím (rozhodovacím) právem a nepodří si pro sebe nejméně 50 procent z nich, ocitá se v nebezpečí, že nějaký jiný kapitalista (ať už soukromá osoba, velkobanka nebo cizí konkurenční podnik z branže) potichu a skrytě (pokud ne přímo veřejně) „sesbírá“ zpočátku široce rozptýlené akcie, až si takto získaným procentuálním akciovým podílem zajistí buďto relativní anebo ještě lépe absolutní většinu ve správní radě dotyčného podniku, který pak přirozeně musí tancovat podle jeho píšťalky. Značná část fúzí (sloučení) velkých a podstatná část fúzí

největších podniků bývaly už dříve a jsou zvláště nyní ve skutečnosti fúze vynucené pomocí dlouhodobě cíleného skupování akcií jedné strany. Že pak fúze podniků a vytváření resp. posilování monopolů jsou v podstatě jen dva různé pojmy pro totéž, není snad nutné zvlášť zdůrazňovat. A že kapitalistické monopoly prospívají jedině samotným kapitalistům k dalšímu stupňování jejich hospodářské, finanční a politické moci na útraty celých národů, je bez dalšího rovněž zcela zřejmé.

Proti zrušení pro ně tak nesmírně výnosného „zlatého krytí“ se mezinárodní spekulanti bránili všemi prostředky tak dlouho jak to bylo možné, resp. do té doby, než pro jejich obchody byla nalezena náhradní forma v podobě amerického dolaru jako údajně internacionální „vůdčí“ měny. Velkému kapitálu zavázaný sir Josiah Stamp, guvernér Bank of England, nechal do této záležitosti částečně nahlédnout ve své r. 1925 vydané knize „Světová politika a světové hospodářství“, když se znepokojeně ptal: „Co by se stalo, kdyby Amerika odmítla politiku znovurozdělení zlata? V takovém případě se evropské země musí nějakým způsobem naučit umění udržovat svou hospodářskou rovnováhu i bez postačujícího zlatého krytí, aby ve chvíli, kdy jim bude nabídnut zlatý kov, mohly tuto nabídku jednoduše odmítnout... Aby se totiž nyní tak pečlivě tezaurované zlato vyhnulo úplné ztrátě své hodnoty, musí připustit trvalou ztrátu aspoň její části, protože se svět naučil vyloučit hlavní smysl jeho užívání. Z dlouhého období nepoužívání se nyní zlato dostává do období neupotřebitelnosti.“ Ze strany mocných osob internacionálních financí (které samy přirozeně nikdy otevřeně nevystoupily) bylo ještě během II. světové války vzhledem k tomuto hrozícímu nebezpečí rozhodnuto „svázat“ se zlatem přinejmenším alespoň americký dolar, a všechny ostatní světové měny pak k němu jako k „měně vůdčí“ připoutat pevnými směnnými kursy, což by se rovnalo nepřímé vazbě dolaru na zlato. Kdo pak mohl manipulovat s americkým zlatem, mohl takto hýbat s celým světovým měnovým mechanismem a strukturou - a přirozeně z toho také důkladně a mnohostranně profitovat. To se potom také skutečně stalo. A tím se dostáváme k

Světové bance a Mezinárodnímu měnovému fondu.

V jednom z nejluxusnějších hotelů USA se mezi 1. - 23. červencem **1944** sešli delegáti 44 národů: Spolu s poradci, asistenty, stenografy a tlumočníky kolem 700 osob. Kompromis z Bretton Woods sice předpokládal pevné směnné kursy pro měny jednotlivých členských států, ale současně také otevíral možnost ke změně v případě nezbytnosti - ovšem pouze se souhlasem rovněž tam založeného Mezinárodního měnového fondu (MMF), a to jen tehdy, že by jinak hrozila velká potíž v platební bilanci. Jako **vůdčí měna** byl vzhledem k velmocenskému hospodářskému postavení USA určen **americký dolar**, jehož zpětnou výměnu za zlato Spojené státy znovu garantovaly. Úvěry u Mezinárodního měnového fondu sloužily jako doplňkové likvidní fondy, avšak rozhodující byly zlaté a devizové pohledávky.“ V Bretton Woods **bylo také založeno** něco do té doby neslýchaného, později obecně známého **pod názvem Světová banka** - tehdy ovšem ještě pod oficiálním a méně bombastickým jménem *Mezinárodní banka pro obnovu a rozvoj*. Všechno to šlo dobře jen zcela krátce; zřejmě také proto, že mezinárodní spekulanti museli svou dosavadní strategii a taktiku přizpůsobit novým poměrům. „Po dohodě z Bretton Woods byly pevné směnné kursy považovány po dlouhou dobu za nedotknutelné; když se v šedesátých letech napětí a krize hromadily, byly kursy přizpůsobovány, i když zpočátku jen případ od případu. Také to se však koncem šedesátých let prudce změnilo, když se dolar stával pořád častěji hlavním krizovým faktorem mezinárodního měnového systému. Vedle samotné ztráty hodnoty dolaru hrála důležitou roli také okolnost, že stále častěji sloužil ke spekulacím bez zřetele na skutečný obchod a služby. Zlatý devizový, resp. dolarový standard, zavedený v Bretton Woods, skončil **r. 1971, kdy USA odvolaly svou garanci výměny dolaru za zlato**. To byl také hlas umíráčku pro celý systém z Bretton Woods - systém pevných směnných kursů viditelně dosloužil.

Že se v šedesátých letech tyto krize „hromadily“ nikoli náhodou, vysvětluje jasně z Kneisslera, který o období kolem r. 1944 píše: „Dolar se stal hlavní měnou světa. Veškerý světový zahraniční obchod se tedy odehrával v dolarech, ačkoli to s 'greenbacks' vypadalo stále hůř. Platební bilance Spojených států sklouzla do deficitu a ztrátou důvěry v dolar utrpělo i zlato. Opravdu 'o krk' však šlo dolaru teprve roku 1965, kdy francouzský prezident **Charles de Gaulle zatroubil k útoku** tím, že najednou chtěl vidět jenom skutečné zlato a nechal 150 miliónů dolarů ze zásob francouzské Národní banky proměnit za vzácný kov. **Mnoho dalších pak tento příklad následovalo** a USA byly nuceny otevřít brány ve Fort Knox a dopravit do Paříže tisíce zlatých prutů. Z tohoto útoku na své provázání s dolarem se zlato už nikdy nevzpamatovalo a světové hospodářství se od něj stále rychleji odpoutávalo.“ Zdánlivě úsměvně vyhlížející manévry francouzského prezidenta (znenadání vyměnit obrovské množství dolarů za zlato) nebyl samozřejmě projevem jeho nějakého rozmaru, nýbrž vyšel z hlav oněch internacionálních velkokapitalistů, kteří de Gaulle použili jenom jako nástroje, jehož prostřednictvím opět mohli rozběhnout své dočasně ladem ležící devizové spekulativní obchody a současně pro sebe opět nechávat pracovat zlato - teď jen poněkud jiným způsobem. Směnné kursy byly tudíž znovu pohyblivé a tím také svérázně manipulovatelné; cena zlata vyletěla (jako předtím snad jen u akcií) do šílené výše a tím nechala nakonec tak říkajíc zaplatit účet hlupákům jejich vlastním, draze získaným zlatem.

Obě vzájemně propletené vykořisťovatelské operace internacionálního burzovního kapitálu se pak dále odehrávaly takto: „Ztráta prestiže a pád dolaru,“ zahájené z vyššího příkazu de Gaullem, „vedly r. 1973 k úplné vlně spekulací: mnoho vlastníků prodalo své dolary, čímž jejich cena jen ještě více poklesla; naděje na zastavení pádu dávaly jen intervenční nákupy zahraničních bank. Počátkem března 1973 musely evropské

banky v jediném dni nakoupit 3,5 miliardy dolarů k podpoře americké měny, z toho na samotnou Deutsche Bundesbank připadly 2,7 miliardy - největší částka, za jakou kdy v historii cedulová banka nějakého státu nakoupila cizí měnu. Aby nebyl následkem toho silně omezen oběh peněz v Německu, musela spolková ústřední banka okamžitě vydat do oběhu kolem 8 miliard marek, tedy bezmála tolik, co jindy za celý rok. Stálé intervenční nákupy dolaru vedly přirozeně k inflaci a destabilizaci; devizové burzy byly na čtrnáct dní uzavřeny a zasedání krizových štábů stíhalo jedno druhé. Východisko z krize viděli finanční experti v opuštění pevného směnného kursu vůči dolaru. Zavedením pohyblivých kursů - volaných „floatens“ - se roku 1973 systém z Bretton Woods definitivně zhroutil. Kvůli nezbytnému zklidnění finančního trhu byla ovšem volná hra sil poněkud omezena: cedulové banky musely na devizových trzích nakupovat a prodávat v jistých hranicích, aby se zabránilo krátkodobému kolísání. A skutečně se také podařilo vyvinout systém manipulovatelných neboli řízených „floatens“. Svými masivními „intervenčními nákupy“ však evropské ústřední banky odčerpaly jen část inflačních peněz, fabrikovaných Ústřední bankou USA na účet evropského obyvatelstva, které ničemu z toho nerozumělo. Prospěch měly pouze americké kruhy vysokých financí jako privátní provozovatel ústřední banky USA a její evropští spojenci.

Cena zlata se nechala vyhnat na přibližně 24ti násobek hodnoty dolaru, stanovené kdysi v Bretton Woods, a následně pak zase velice hluboko propadnout. O dalším vývoji v letech po de Gaullově akci napsal Michael Kneissler: „Zlaté zásoby byly vyměňovány v ceně 35 dolarů za unci jenom v oficiálním styku národních cedulových bank. Na volném trhu se cena měla pohybovat podle nabídky a poptávky, což také dělala! Během několika málo týdnů vystoupila cena zlata na 40 dolarů za unci, což byla tehdy opravdová senzace; dnešní spekulanti se nad takovou sumou jen poušmějí. V posledních letech prošla cena zlata vývojem, přirovnatelným snad jenom k pouťové horské dráze. Před deseti lety vystoupila cena zlaté unce až na závratných 850 dolarů, začátkem r. 1991 se pohybovala pod 350 dolary. Ani drobní „přidavači“ se už nezaměřovali tak výhradně na zlato: jeho materiální hodnota byla ještě nevypočitatelnější od té doby, kdy Rusové z nedostatku deviz vrhli na trh své obrovské zlaté rezervy.“ Upozornit zde na to, že tyto „Rusové“ nebyli a nejsou žádní Rusové, to by už vybočilo z rámce tohoto stručného pojednání. Každopádně není nejmenších pochyb o tom, v čích kapsách tehdy skončil skutečně enormní rozdíl tučné ceny 500 dolarů za unci ryzího zlata: v kapsách oněch ve spekulacích mimořádně zkušených velkokapitalistů, jimž nespočetní malí a přirozeně také četní větší „přidavači“ sedli na vějíčku.

Asi vůbec největší zvrácenost v peněžnictví lze spatřovat v tom, že právě samy mezinárodní banky se z největší části samy znovu přeměnily na akciové společnosti. Už ani obrovité vykořisťovatelské zisky z úroků a úroků z úroků nyní nepostačovaly k ukojení nenasytné touhy jejich provozovatelů po penězích a moci. Vystupování bank jako akciových společností jim přirozeně ulehčilo také naplnění jejich snah o monopolizaci úvěrového obchodu, když si banky už předtím pro sebe zajistily monopol na obchod s akciemi a to v tak úděsném měřítku, že dnes už jedna jediná zpravodajská agentura je schopna manipulovat burzovní dění na celém světě. Novým pojmem se stává

computerová burza

jako logické přípravné stadium na přechod k elektronické světové měně. Aby mohli burziáni a bankovní experti synchronně reagovat, nepotřebují se už k tomu scházet, nepotřebují žádné noviny nebo telefonní hovory - obrazovky však ano. Celý burzovní svět visí na kabelech monitorů jak na pupeční šňůře. Elektronické mozky určují stále víc a víc komunikaci, obchod a rozhodování o nákupu či prodeji na světových burzách. Průmysl informací kvete. Zpravodajská agentura Reuter zahájila r. 1973 svým devizově-informačním systémem éru computerů na finančních trzích. Tato anglická instituce byla po dlouhou dobu v oboru nabídky kursovního a podnikatelského zpravodajství bez konkurence. Dnes je Reuter celosvětovou burzovní mašinerií s přibližně 10 tisíci zaměstnanci, kteří rozdělují informace ze zhruba 160 světových burz. Asi ve 150 zemích sedí bankéři, spekulanti nebo investoři svorně u obrazovek. V osmdesátých letech se pak obrat zpatnáctinásobil prostřednictvím sítě. Všechny banky, které se účastní hry na burze, jsou dnes napojeny přinejmenším na Reutera, který zhruba každou hodinu dodává na obrazovky nejnovější informace o burzovních trendech. Nejdůležitější burzy v USA již připravují konkrétní plány pro nepřetržitý, čtyřadvacetihodinový burzovní obchod - jejich cílem je computerizovaná 'světová burza'.“ A ta v už nadcházejícím čase *One World* pod otevřeným panstvím modly mamonu přirozeně nesmí chybět.

Dalším velice výnosným a současně prastarým mechanismem financí jsou až dodnes

úroky.

Úroky, tato železná (vlastně zlatá) osnova kapitalistického typu hospodářství, byly ve všech dobách rozšířené stejně jako samy peníze, to je téměř po celém světě. Na Zemi by se však nenašel asi ani jediný národ, jemuž by kdy jeho *náboženství* výslovně *ukládalo* půjčovat peníze výhradně na úrok. Tím více pak ovšem překva-puje „zjištění, že přijímání úroků od ostatních národů je Židům nejen dovoleno, nýbrž výslovně nařizováno. Říká se to ve Starém zákoně (5. Mojž. 15, 6): 'Ty pak budeš půjčovat mnohým pronárodům, ale sám si vypůjčovat nebudeš. Budeš ovládat mnohé pronárody, ale tebe neovládnu,' a dále Mojžíš stanoví (5. Mojž. 23, 20): 'Vůči cizincům můžeš lichvařit, ale svému bratru na úrok půjčovati nesmíš, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal ve všem co zamýšlíš v zemi, kterou jdeš ob-sadit.' Hněvivá slova proroků Jeremijáše (15, 8) a Ezechiela (18, 8) jen dokazují, že už tehdejší Palestina musela být citelně postižena židovskou lichvou. Již autor starého saského zákoníku ('Sachsenspiegel') správně rozpoznal podstatnou zvláštnost židovského

práva, když řekl: 'Podle Božího práva nemá žádný Žid lichvařit, přesto podle jejich řádu to vychází úplně jinak.

Abychom předešli možným výtkám z „antisemitismu“, navážeme na právě citovaný odsudek Židů pro nežidy zcela stejně znějícím a možno-li ještě tvrdším odsudkem kompetentního a váženého Žida, proslulého novináře a spisovatele Bernarda Lazare, který ve své roku 1894 poprvé vydané knize „Antisemitismus“ hned úvodem potvrzuje „lásku Židů ke zlatu“, již pak „vystupňovali až k onomu bodu, v němž je pro tuto rasu téměř jediným motorem jejího veškerého jednání“ a udělal z Izraele „opovrhovaného a nenáviděného lichváře celého světa“.

Dalším milníkem na dlouhé cestě Sionu k rozhodujícímu celosvětovému mocenskému postavení a tím ke starozákonně prorokovanému (byť materialisticky pomýlenému) „ovládnutí národů“ byla takzvaná „francouzská“ revoluce z r. 1789, ve skutečnosti však naplánovaná, vyvolaná, provedená a pro své cíle využitá zednáři a jejich izraelitskými strůjci a pány. Co se týká samotných lóží, ty už dříve dosáhly postavení, v němž pak mohly úspěšně sehrát přidělenou roli před, v průběhu i po roce 1789 ve Francii. O této úloze se dozvídáme přesně v té míře, v jaké se pod neustávající bubnovou palbou kontrolovaných médií mění její nepředstavitelné hrůzy v cosi všeobecně „společensky přijatelného“. A tak jsme r. 1989, tedy právě dvě stě let po „události“, mohli číst v rámci celostránkového chvalozpěvu na adresu místního šlechetského zednářského cechu v jedněch münsterských novinách toto: „Francouzská revoluce z roku 1789 nese výraz zednářského myšlenkového bohatství a nemálo jejich vůdců, mezi nimi Danton, patřilo k bratrstvu.“

K doplnění charakteristiky významu Francouzské revoluce pro naše téma zbývá dodat, že už **12. října 1789 zrušilo revoluční Národní shromáždění cestou zákona do té doby ve Francii nepřetržitě platný zákaz úrokové lichvy!**

Co se však týče mimořádně významného, navíc prakticky okamžitého revolučního zrušení zákazu úrokové lichvy, musíme i v tomto ohledu dát za pravdu *Bernardovi Lazare* tam, kde lakonicky konstatuje: „Francouzská revoluce byla v první řadě revolucí hospodářskou,“ zvláště když svůj názor také umí důkladně podpořit fakty: „Pokud bychom měli na revoluci nahlížet jako na konec jednoho třídního boje, musíme v ní ovšem současně spatřovat také začátek boje mezi dvěma formami kapitálu: nemovitého a movitého majetku, tedy **kapitálu půdního a kapitálu průmyslově-bankovního**. Se soumrakem panství šlechty také rychle mizelo panství půdního kapitálu a panství buržoazie s sebou rychle přineslo také vládu průmyslového a burzovního kapitálu. Emancipace Židů je spojena s historií mocenské převahy tohoto kapitálu. Dokud měl půdní kapitál (to byly šlechta a duchovenstvo) politickou moc, byla Židům a třetímu stavu odpírána veškerá práva. Ale dnem, kdy politická moc přešla do rukou průmyslového kapitálu, byli Židé svobodní - a to bylo nevyhnutelné. V boji, do něhož se buržoazie pustila, potřebovala ovšem pomocníky; cennou pomocí jí byli Židé, na jejichž osvobození tudíž měla zájem. Od samé revoluce postupovali Židé a buržoazie společně - spolu podporovali Napoleona, když diktatura byla nezbytná k obraně práv, dosažených pomocí třetího stavu. A když se později císařská tyranie stala pro kapitalismus přítěží, byla to znovu buržoazie a Židé, kdo společně vyvoláním umělého nedostatku potravin během ruského tažení vyvolali pád burzovních cen státních půjček a uplatili některé maršály ke zběhnutí.“

Ještě než se zde budeme zabývat konkrétně Mezinárodním měnovým fondem a ostatními institucemi, podívejme se ještě trochu na

podstatu bankovníctví.

Podle své koncepce je banka v podstatě *úvěrový* institut; svůj výdělek získává prostřednictvím půjčování peněz, za něž vybírá a v případě nutnosti vymáhá úroky. Moderní banky jsou ale také podniky rozličných dalších služeb: uschovávají peníze svých zákazníků, vedou privátní a obchodní konta, starají se o bezhotovostní pla-tení styk a směňují peníze nejrozmanitějších měn - tedy poskytují služby, které samy o sobě nemají v podstatě nic společného s úrokovým obchodem. **Ideální banka** by byla ta, která by se omezila pouze na tento druh služeb, tj. která by byla pouhým institutem pro rozvoj národního a mezinárodního platebního styku a nevyžadovala by za své služby žádné úroky, nýbrž pouze skutečné vlastní náklady, pokrývající odměnu ve formě přiměřených poplatků jako každý jiný servisní podnik.

V hospodářsky ideálně zřízené společnosti, tedy v hospodářství zásobovacím, v němž by každý, kdo může a chce pracovat, měl k dispozici postačující vlastní výrobní prostředky, by bylo braní půjček jen poměrně výjimečným opatřením. I kdyby v takové společnosti banky, sloužící především k zajišťování platebního oběhu, v nutných případech nějakou menší půjčku poskytly, **nepříslušel by jim za to žádný úrok**, ale pouze (přímá či nepřímá) náhrada v podobě odpovídajícího poplatku za práci zaměstnance, který tuto specifickou činnost vykonal.

Takové ideální banky už ve skutečnosti kdysi existovaly, a sice koncem středověku v církevní správě. Aby vzali vítr s plachet tehdy už řádicí lichvě, **zřídili v Itálii františkáni s papežským svolením tzv. „Montes Pietatis“** (Vrch milosrdenství), bankovní instituty, které ne vlastní vinou zchudlým křesťanům měly **poskytovat menší bezúročné úvěry**.

Je opravdu jen přirozené, že takovéto „úroky“ si své jméno nezaslouží, protože se skutečně jedná pouze o oprávněné nahrazení reálně poskytnutých služeb, zatímco za *skutečným úrokem* v žádném případě nestojí vyúčtovatelný pracovní výkon. Jak známo, své skutečné služby v platebním styku si banky nechávají platit zvlášť výslovně tak označenými *poplatky*; pamatují tedy samy na pečlivé rozlišování mezi poplatkem a

úrokem, čímž dávají bez obalu najevo, že si klidně připočítávají úroky (bez ohledu na v nich už započítaný a tak často přemrštěný manipulační poplatek), aniž by za ně zákazníkovi poskytly protihodnotou nějaký pracovní výkon, který by snad vůbec stál za zmínku.

Průměrný, nic netušící občan si funkci banky jako *kreditní instituce* představuje v hrubých rysech asi takto: střídalové ukládají své momentálně nepotřebné peníze do banky, která potom větší část těchto peněz dále půjčuje na úrok těm obchodníkům a soukromníkům, kteří mají z nějakého důvodu vyšší peněžní potřebu. Menší část uložených peněz pak banka udržuje v rezervě, aby z ní mohla statisticky určitelnému počtu vkladatelů vyplatit jejich vklady, případně včetně úroků. Tento rozdíl mezi nižším úrokem pro vkladatele a vyšším pro vypůjčovatele pak určuje míru zisku banky.

Realita ovšem daleko překračuje schéma, dobré tak ještě pro školní předmět „národohospodářství“. Banky nepoužívají „svěřené“ peníze vkladatelů jen ve formě obyčejných úvěrů, nýbrž také s mimořádnou oblibou v podobě podnikatelských podílů a státních papírů (cenné papíry, akcie a pod.). Jestliže banka koupí více než polovinu (někdy stačí už dvě pětiny, třetina nebo dokonce jen čtvrtina) nějakého podniku, stává se jeho majitelem nebo v něm má přinejmenším rozhodující slovo. Mnohdy banky ani nepotřebují získat absolutní většinu nebo i jen „strategickou“ většinu akcií daného podniku, aby jím mohly disponovat podle libosti. Vždyť drobní akcionáři ve své naprosté většině nechávají své podíly spravovat nějaké bance, a už tím přenášejí ve formě plné moci své akciové rozhodovací právo na banku, která pak ve správné radě dotyčného podniku formálně jedná „jménem“ jí zastupovaných drobných akcionářů - ve skutečnosti však jedná bez ohledu na zákazníky vždy jen ve vlastním zájmu. Pro spekulaci s akciemi existuje bezmála nekonečné množství možností, zvláště výhodných resp. **výnosných**, je-li sama nejen akcionářem, nýbrž většinovým akcionářem, a tím skutečným majitelem podniku. Potom může „politiku“ dotyčného podniku manipulovat směrem burzovně účinným, a to v nejhrošším případě i zcela proti zájmům a v neprospěch jí samou zastupovaných malých akcionářů! **Zisk z burzovních spekulací tedy bývá (vedle jiných transakcí!) obvykle mnohem větší než výnos z běžných úvěrových úroků.**

Avšak banky se neopírají jen o peníze, které jim vkladatelé svěřili ve formě kreditů nebo cenných papírů, nýbrž ve velkém měřítku **půjčují peníze, které samy vůbec nemají!** Funguje to takto: „Uložené úspory jsou pro banku ‘jistinami’, jež vztahují i na třetí půjčky. Protože takové půjčky nejsou v rozhodující většině prováděny v hotovosti, nýbrž zaknihováním, pomocí šeků, cenných papírů a mnoha dalších forem, **může banka snadno půjčit mnohem více peněz, než ve skutečnosti má.** Taková ‘mýdlová bublina’ pak mnohdy opravdu **mnohonásobně převyšuje** hodnotu uložených peněz i vlastní kapitál banky. Většinou však tato operace probíhá pro banku bez problému, protože si každý poskytnutý úvěr nechává vypůjčovatelem ještě zaručit, např. prostřednictvím hypotéky na dům, jinou nemovitost nebo formou ručení třetích osob. Tímto v podstatě jednoduchým způsobem získává banka z uložených peněz nebo termínovaných vkladů **úrokový zisk, který obvykle desetkrát převyšuje sumu, již musí zaplatit v podobě úroku svým vkladatelům.** Říkalo se, že byly do bank v USA převedeny arabské peníze ve výši přes 600 miliard marek. To by mohlo při současné úrokové sazbě znamenat zisk v roční výši kolem 300 až 400 miliard.“ **Když tedy banky půjčují peníze, které vůbec nemají, a přesto z těchto reálně neexistujících peněz vybírají obvyklou úrokovou sazbu, překračují jejich zisky z úrokových obchodů mnohonásobně to, co by se od jejich vlastního kapitálu, resp. od střídalů vloženého kapitálu dalo očekávat.**

Ovšem „oprávnění“ k fabrikování peněz z ničeho - tj. z půjčování pomyslných peněz - už dávno nemají pouze soukromé obchodní (komerční) banky, ale dokonce také

státní ústřední banka,

kteřou má každá země jenom jednu jedinou. Technické podrobnosti obchodních vztahů mezi obchodními bankami a bankou ústřední jsou už upraveny zákonem a v jednotlivostech se vzájemně liší. V principu jde však vždy o totéž: ústřední banka je odpovědná za vydávání příslušné měny a za stálou kontrolu, resp. regulaci oběhiva. K tomu účelu nechává nejen razit nebo tisknout veškeré hotové peníze, nýbrž také poskytuje obchodním bankám požadované kredity v libovolné výši, ovšem kredity, které jsou obvykle vedeny jen na účtech a nejsou „kryty“ hotovostí. Takové úvěry si od ústřední banky musí vyžádat obchodní banka tehdy, když chce svůj kreditový obchod rozšířit nad objem vkladů resp. vlastního kapitálu, protože jinak by ústřední banka neměla ani informace, ani kontrolu nad „účetními“ penězi, které vstupují do oběhu.

Kdo, kdy a jakým způsobem dává měnu nějaké země do oběhu a kontroluje množství oběhiva, **to patří k jednomu z nejlépe střežených tajemství internacionální finanční moci.** Za všech dob platné právo císařů a králů vydávat měnu a kontrolovat její množství v oběhu mělo být vlastně bez dalšího přeneseno na demokraticky zvolené vlády našich moderních republik a konstitučních „monarchií“ jako na nástupce císařů a králů. Místo toho však toto právo přešlo **jakoby samozřejmě** na takzvané ústřední banky, které **jenom podle jména podléhají státní svrchovanosti a kontrole!**

Klade se tudíž přirozeně otázka, jak taková ústřední banka vlastně obíhající měnu kontroluje. Aby se hodnota peněz udržovala konstantní, což je právě v dnešních podmínkách skutečně žádoucí a potřebné, musí ústřední banka při poklesu hrubého společenského produktu snížit množství obíhajících peněz a v opačném případě toto množství zvýšit. Ale jak to udělat? Komu přebytečné peníze odebrat a komu

dodatečně přidat, aniž by došlo k hrubé nespravedlnosti? Jenže všichni přece navíc víme, že ústřední banka nám peníze ani nedává, ani nebere, a přesto trvale reguluje oběh peněz. Dělá to tudíž nepřímo tím, že zvyšuje nebo snižuje úvěrové úroky obchodním bankám, které jsou pak ze své strany donuceny tento pohyb úrokových sazeb spoluprovádět. Peníze, které si obchodní banka na drahý úrok u ústřední banky vypůjčí, musí půjčit svým vlastním žadatelům o úvěr na ještě vyšší úrok, než jaký by byl obvykle. Levnější úvěry ústřední banky by pak měly být obchodní bankou také postoupeny přiměřeně levněji vlastním úvěrovým zákazníkům, a také to tak musí dělat, protože konkurence tlačí na ceny. Rozhodnutí o zvýšení nebo snížení stavu oběživa tedy nakonec záleží na příjemcích úvěrů; přesto však je bez ohledu na rozhodnutí každého jednotlivce statisticky velice přesně předvídatelné. Čím dražší budou úvěry obchodním bankám, tím méně často po nich bude poptávka a tím méně peněz ústřední banky se dostane prostřednictvím obchodních bank do hospodářského oběhu. Namísto toho se zvětší množství úspor, uložených v bankách, protože současně s kreditními úroky vzrostou také úroky z vkladů. Tím se sníží množství oběživa.

Jestliže naopak poklesnou kreditní úroky ústřední banky obchodním bankám, budou jejich kredity také levnější a v odpovídající míře také budou požadovány buď častěji, nebo ve vyšších průměrných částkách. Současně s tím přirozeně poklesnou úroky z vkladů a tudíž i odhodlání střadatelů k odebrání svých peněz z hospodářského oběhu a jejich uložení v bance na úrok. Tím se zvýší množství oběživa a rychlost jeho cirkulace.

Až potud je princip zřejmý: „Nejdůležitějším nástrojem řízení množství peněz v oběhu jsou úrokové sazby; to ony ovlivňují míru, v jaké budou úvěry přijímány, což zvyšuje množství peněz.“ Ale máme zde ještě takzvané „zákonné minimální rezervy“. K čemu jsou a jakou roli hrají? Může se odpovědět: Jejich role je především alibistická, a jsou zde proto, aby u běžného spotřebitele vyvolaly pocit, že je všechno v nejkrásnějším pořádku. Proto pochopitelně otázka, odkud se vlastně peníze berou, nebývá pokud možno vůbec pokládána, a když už k tomu dojde, odpovídá se vyhýbavě; musí to vyhlížet tak, jakoby samotná ústřední banka disponovala zákonem pevně stanoveným množstvím peněz, tedy právě tou takzvanou *minimální rezervou*. Každá obchodní banka musí podle zákonného nařízení držet určité stanovené procento ze střadatelů jí svěřených peněz jako „minimální rezervu“, uschovanou u ústřední banky. A z tohoto vlastního kapitálu pak může ústřední banka poskytovat půjčky obchodním bankám v případě, že jejich vlastní kapitál plus vklady nepostačují k uspokojení poptávky po kreditech. Např. když chce banka nakoupit ještě více podílů na nějakém podniku, jinými slovy, když chce rozšířit své burzovní spekulace!

Protože ústřední banky - na rozdíl od zdání, permanentně navozovaného masovými médii a politiky - nemají pouze neziskovou úlohu zajišťování stability měny, nýbrž je jejich právem a skoro jediným smyslem činnosti napomáhat obchodním bankám k co možná největším, nesmírným úrokovým ziskům, není nic přirozenějšího než závěr, že to musí být právě tyto obchodní banky, které ve skutečnosti ústřední banky kontrolují a dirigují. Zde se spokojíme se zjištěním Gary Allena: „**Poskytování úvěru podporuje privilegia monopolu panujících.** Vlády, které potřebují peníze, postupují monopolní koncese na státní bankovníctví, půdní bohatství a spoje. Samozřejmě že pro internacionální finance nejvíce žádoucím je monopol na naprostou kontrolu národního kapitálu. Nakonec si mezinárodní bankéři jako privátní osoby přivlastnili ústřední banky různých evropských národů. **Národní banky Anglie, Francie a Německa nejsou vlastnictvím příslušných národních vlád těchto zemí, jak si tak mnozí stále ještě představují, nýbrž jsou zcela privátními monopoly, dotýčným vládám pouze zapůjčené.**“

I za cenu nebezpečí, že čtenáře unavíme, musíme bohužel centrální bankovníctví ještě chvíli zkoumat; bez toho by bylo jen neúplně srozumitelné, jakým (před veřejností pečlivě skrývaným) způsobem ústřední banky a za nimi stojící muži vysokých financí vlastně svou hospodářsko-finanční a tím také politickou moc vykonávají. Především si ukážeme, že princip regulace oběživa pomocí stoupajících nebo klesajících úrokových sazeb ústřední banky je sám o sobě nevyhnutelně principem **inflačním**, stejně jako je jím samotný princip úročení! Jak je to možné? Odhlédněme na chvíli od reality a představme si modelovou ústřední banku, omezenou ve své činnosti skutečně jenom na uvádění hotových peněz do oběhu. Zkusme nyní, jí na proměnlivé úrokové sazby půjčované minimální rezervy udržet množství oběživa na konstantní výši. Je zcela lhostejné, jak hluboko by byla nasazena diskontní a lombardní sazba, protože by se během relativně krátké doby musela zákonitě nashromáždit větší část veškerých hotových peněz buď 1) u obchodních bank, 2) u ústřední banky. Tím by byla ústřední banka (ale i obchodní banky) v důsledku přijímání trvale rostoucích úroků stále bohatší, **avšak obyvatelstvo dotýčné společnosti by neustále chudlo.** Po určitých letech tedy vlastnili například obchodní banky a ústřední banka dohromady 50 % veškerých hotových peněz, zatímco všichni obyvatelé dohromady by drželi už jen 50 % své hotovosti. Ti, kteří by byli nuceni přijímat úvěry, by však ve skutečnosti udělali úpadek, zatímco jejich peníze by skončily 1) v kapsách střadatelů (kteří by od banky dostávali úroky za své vklady), nebo 2) v pokladnách bank, které by část z nich musely postoupit výše zmíněným střadatelům a část ústřední bance, 3) v trezorech ústřední banky, která by je inkasovala v podobě diskontních a lombardských úroků. Čistě teoreticky může tato hra pokračovat tak dlouho, až obyvatelstvo nebude vlastnit vůbec žádné hotové peníze. To by však v praxi nebylo pro banky z různých důvodů žádoucí. Takováto teoretická situace by totiž měla za následek buď všeobecné povstání se všemi průvodními jevy, jako je rabování a útoky na banky, aby se obyvatelstvo znovu zmocnilo - tentokrát násilím - svých původních peněz, nebo by takto v trezorech nashromážděné peníze v

podstatě ztratily svou použitelnost jako směnného prostředku a tím by se pro ban-kéře staly prakticky bezcennými.

V celém středověku až do novější doby skutečně téměř pravidelně docházelo k známým pogromům, které byly v podstatě z nouze vzniklémi (i když v projevech přepjatými) výrazy neorganizovaných, spontánních lidových vzburčení proti lichvářům, kteří při nezměněném celkovém množství obíhajících hotových peněz svou činností trvale odebírali jisté množství peněz z oběhu a tím způsobovali řetězově rostoucí (až nakonec samotnou existenci ohrožující) bídu dlužníků. Kapitalistické vysoké finance novověku se z toho poučily a celou věc začaly tentokrát mnohem chytřeji. Nechtěly ani vyvoláním všeobecného lidového povstání, ani naprostým zbavením peněz jejich hodnoty hnát věc ad absurdum, nýbrž vydaly se přesně vy kalkulovanou střední cestou, která se oběma extrémům pečlivě vyhýbá: cestou systematicky plíživého znehodnocování peněz, kterému se s oblibou říká **inlace**. Protože je taková inflace „pouze“ plíživá, bývá širokými masami trpěna (zvláště když neznají její pravé původce!), a opět proto, že je plíživá, zůstává současně pod kontrolou a nikdy nemůže dosáhnout stupně, na němž by pohádkové zisky vysokých financí nakonec zničily samy sebe. Proto se tedy „dělá“ průběžná inflace tím, **že se do oběhu trvale dává vždy více peněz, než je právě zapotřebí**, aby se dlužníkům umožnilo splácení úroků z dluhů a aniž by byli současně radikálně ochuzeni a tím by pak byly peníze následně zbaveny své směnné funkce.

Jen na okraji zde upozorním na další nevyhnutelný následek inflačního úrokového mechanismu, který je u Binswagera ústředním bodem úvah: **jde o soustavné a bezohledné rabování přírodních zdrojů až do jejich úplného vyčerpání, resp. zničení**. Van Loen v této souvislosti načrtává přílehlavý obraz: „Následkem úrokového mechanismu zadlužení roste exponenciálně. Takový soustavně se zdvojnásobující, tj. **exponenciálně rostoucí konzum/odbyt** je trvale absolutně nemožný. Proto k zachování tzv. nezbytnosti stálého růstu zbývá jenom horečná nutnost produkce, aby mohly být rychle narůstající dluhy splaceny a tím udržen stávající životní standard. Nesmyslná, stále nespoutanější, rozhazovačnější a ničivější produkce stahuje všechno nemilosrdně do svého víru.“

Penězům, skrytě a systematicky vpuštěným do hospodářského oběhu, v žádném případě neodpovídá nějaká protihodnota, tj. hospodářsky užitečná práce. Jde tu tedy o **falešné peníze** v tom nejpřesnějším slova smyslu. Kdo takové peníze vydává, resp. je dává do oběhu, ten si dělá nárok na pracovní výkon jiných, aniž by sám pracoval, ačkoli se pokrytecky snaží takový dojem vyvolat. Vzhledem k enormní velikosti daného hospodářství se však inflační efekt falešných peněz rozděluje na mnoho milionů lidí a je tudíž poměrně malý. Aby se například v Německu při průměrném hrubém ročním společenském produktu 2 biliónů DM vyvolala dvou-procentní inflace, stačí k tomu, aby německá ústřední banka (Deutsche Bundesbank) pouhým škrtem pera vpustila do oběhu dodatečných **40 miliard DM**; k pěti-procentní inflaci **100 miliard DM** atd. atd. Je to přirozeně pouze a jedině **Deutsche Bundesbank**, která jako **německá ústřední banka** může množství peněz v oběhu „legálně“ a prakticky nepozorovaně podle libosti **zvětšovat**. Co tato banka (především za pomoci reálně zákonných minimálních rezerv) poskytne obchodním bankám na úvěrech, jsou všechno vysoce oficiální - **falešné peníze**, peníze z ničeho, pro něž neexistuje reálná protihodnota. - Avšak určité množství takových falešných peněz **musí** být každoročně vpuštěno prostřednictvím obchodních bank mezi obyvatelstvo, **aby byly zajištěny úrokové příjmy právě těchto institutů!**

Už na první pohled mohou mnozí na tomto důmyslném systému nalézt cosi nesmyslného. Tak např. rozdíl mezi diskontní resp. lombardní sazbou (který musí obchodní banky zaplatit ústřední bance za její úvěry a jenž pak samozřejmě samy zinkasují od svých dlužníků) obyčejně obnáší méně procent, než diskontní a lombardní sazba samotná. Z toho by se mohlo vyvozovat, že ústřední banka shrabuje větší úrokové zisky než banky obchodní. Přitom přece, řeklo by se, ústřední banka není na úrokový zisk vůbec odkázána, a přesto vyčarovává z ničeho gigantické sumy a nazývá je svým majetkem. Vedle toho je však ještě dvojnásobně zamyšlení. Za prvé v relativně krátké době přesáhnou úrokové zisky obchodních bank úrokové zisky ústřední banky, protože samotné příjmy obchodních bank z jejich úroků jsou znovu půjčovány, resp. ukládány a úročeny, aniž by z *toho* byly placeny úroky ústřední bance. Za druhé nesmí ústřední banka přirozeně přepínat strunu k prasknutí a při své inflačně peněžní expanzi narazí ne-li na faktické, pak přece jen na teoretické hranice. Proto v žádném případě neodmítá pozoruhodné úrokové zisky ze svých finančních vztahů s obchodními bankami, protože se zde přece jen jedná o (inflačně sice snadno natištěné, ale přesto reálně) hospodářskou protihodnotou **kryté** peníze, což jinak v případě jí samou stvořených peněz jako takových není. Přesně v tomto smyslu se vyjádřil William Paterson, „když r. 1694 dostala Bank of England povolení k investování peněz, získaných soukromými obchodníky: „**Banka má znamenitý výdělek ze všech peněz, které vytváří z ničeho!**“

Ostatně velmi snadno se dá vysledovat, jakými cestami je plíživá inflace (vyvolávaná stále novými kredity ústřední banky) přesouvána na široké vrstvy obyvatel-stva. Ústřední banka produkuje hotové i účetní peníze a formou úvěru je dává k dis-pozici obchodním bankám. „Zpravidla existuje tzv. diskontní sazba, kterou ústřední banka zatěžuje úvěry, poskytované ‘normálním bankám’. Tato úroková míra kolísá podle konjunkturální situace mezi 4-10 procenty. Potom ještě existuje *lombardní sazba*, které se užívá tehdy, když půjčující si banka nabízí cedulové bance jako jistinu cenné papíry. Tato úroková sazba je dodatečně většinou o 1-2 procenta vyšší, než sazba diskontní. Ústřední banka tedy velmi pozoruhodně zdražuje úvěry bankám obchodním, které je pak přenášejí do produktivního hospodářství a investičních kreditů. Podnikatel

pak samozřejmě musí tyto úroky zakalkulovat v ceně zboží, takže **nakonec je to vždy konzument**, který úroky **ústřední bance zaplatí**“ ve formě vyšších cen při nezvýšené kvalitě a kvantitě zboží. Jde tedy o jev, který si plným právem zaslouží označení „inlace“!

Že takto neustále po desetiletí

trvajících inflace musí být řízena,

je zcela evidentní. Aby peníze bez přispění ústřední banky ztrácely trvale na hodnotě, musela by hospodářská síla dotyčných zemí také trvale slábnout. Všichni ale víme, že např. po druhé světové válce hospodářská síla všech evropských zemí i USA soustavně rostla! Při nezměněném množství oběživa by tedy hodnota peněz musela neustále stoupat a ne klesat. Tato pozoruhodná okolnost také dokazuje, že oficiálně udávaná míra inflace je pravidelně úmyslně zmenšována minimálně o dvojnásobek.

Nyní jsme si objasnili základy, nezbytné k pochopení způsobů a metod, jimiž finanční kapitalismus pomocí ústředních bank čas od času vytváří hospodářské krize. Jak už bylo výše řečeno, pochází každá „cyklická“ kapitalistická hospodářská krize z umělého omezení oběhu peněz. Každá zevrubnější analýza především ukáže, že většina „cyklických“ konjunkturálních krizí ve svém počátku vyvolává v podmínkách kapitalistického výdělečného systému nevyhnutelně nadprodukcí, resp. propad cen. Kleinhappl vysvětluje nevyhnutelnost kapitalistické nadprodukce takto: „Jestliže by při poklesu cen nějaký podnikatel opravdu omezil dodávky svých výrobků na trh nebo je dokonce úplně zastavil, ostatní to neudělají a budou dodávat dál. Pro rozumně tržně uvažujícího podnikatele bude jediným výsledkem takového počínání jeho vytlačení z trhu.“ Něco takového ovšem ve skutečnosti nikoho nenapadne, protože se místo toho pokusí „zadržet“ ztráty způsobené poklesem cen pomocí snižování mezd, krácení pracovní doby, propuštěním, „optimistickým“ zlehčováním dosavadních ztrát a pod., přičemž jeho vlastní životní standard neutrpí žádnou skutečnou újmu, protože pro něj zatím ještě stále zůstává postačující zisk. „K tomu přistupuje ještě další okolnost. Každého podnikatele láká vyhlídka na monopolní ovládnutí trhu. Pokud se mu tedy podaří vydržet krizi nebo dokonce jejím prostřednictvím toho či onoho slabšího konkurenta vyřadit ze hry, dostává se tím pořád blíže k uskutečnění svého záměru. Tudíž ho všechno nutí k tomu, aby na trhu zůstal. A to může udělat jenom ten, kdo dodává na trh i v období klesajících cen.“

Zhroucení poptávky je tedy tímto už naprogramováno: **„Každá konjunktura sice může nějaký čas trvat, ale nebyla zde dosud žádná, která by trvala neomezeně.“** Konkurencí podmíněná nadprodukce s následným propadem cen pak vyplývá ostatně z největší části také z absurdních, hospodářsky kontraproduktivních tendencí kapitálu, aby stále méně placené pracovní síly (které jsou současně potenciálními kupci) vyráběly stále víc! Teprve nedávno to znamenitě ukázal David Hudson na příkladu současného hospodářského dění ve Spojených státech: „Čím silněji jsou omezovány mzdy a jiné odměny, tím ‘efektivnější’ je produkce. Čím více pracovníků je posláno na ulici a nahrazeno computery řízenými automaty, tím více jsou snižovány mzdové náklady na výrobu. To pak krátkodobě dává takto ‘efektivním’ producentům konkurenční náskok před ostatními. **Ale tato strategie v sobě nese zárodek sebezničení.** Protože reálné i nominální mzdy neustále klesají a pořád více amerických firem ‘zeštíhluje’, ničí tím současně i své zákazníky. Hromadí se nová neprodejná auta, protože si je už nemohou koupit ani ti, kdož ještě mají práci. Hotelové pokoje zůstávají prázdné, protože stále více lidí nemůže nastoupit obchodní nebo turistické cesty.“

Zkrátka a dobře, aby banky jako přímí či nepřímí majitelé velkopřemyslu přečkaly nevyhnutelné fáze cenového propadu a krizi obratu bez větších škod, starají se jejich vůdčí osobnosti prostřednictvím cílené deflační politiky ústřední banky o to, aby krizí způsobené ztráty přesunuly částečně přímo na masy obyvatelstva a částečně na státní rozpočet. V tomto smyslu pak tedy proměnění ústřední banky omezenou krizi velkopřemyslu uměle zavedenou deflací opět v konjunkturální vlnu, „vyrobenou“ tou předchozí.

Na rýsující se nadprodukcí nebo na jiné, zisky ohrožující formy krize velkopřemyslu, tudíž k tomu kompetentní ústřední banka reaguje pravidelně zavedením omezeného oběhu peněz („nedostatkem peněz“, deflací), což má za následek vze-stup nezaměstnanosti. Zmenšenému množství oběživa zákonitě odpovídá snížení kupní síly, tj. snížení poptávky po lidské práci a jejích produktech. **„Nejpodivuhodnější při všech krizích je na jedné straně nadměrné množství zboží, které je neprodejné a nesmíratelné, a na druhé straně obrovské množství lidí, kteří mají potřebu tohoto zboží a rádi by si je koupili, ale nemohou pro nedostatek vlastní kupní síly.“** Už jsme si ukázali, že právě v kapitalistickém úrokovém hospodářství by vlastně nikdo neměl mít zájem na odebírání peněz z hospodářského oběhu, protože ladem ležící peníze se nedají zúročit. Přesně vzato existuje jen jediná instituce, která si může dovolit nechat své peníze tu a tam „klidně“ ležet: ústřední banka. Na úrokové zisky není nezbytně odkázána, protože místo takto ušlých zisků si může ve zvýšené míře vyprodukovat peníze z ničeho a úrokově není nikomu povinována!

Je to tudíž právě

ústřední banka,

která vždy po několika letech „přepne“ svou obvyklou inflační „peněžní politiku“ na deflační, a to vždy tehdy, když podle názoru bankami kontrolovaného velkopřemyslu v důsledku příliš vysokých nákladů nebo nízkých dosahovaných cen klesají zisky. Pak musí nevyhnutelně nastoupit stále tatáž procedura:

- 1) Ústřední banka náhle zjistí, že údajně hrozí zesílené nebezpečí inflace a proto se cítí nucena - jak se říká v novinách - zdvihnout své úrokové míry.
- 2) To vede během krátkého času k obratu trendu na „peněžním trhu“: stále více podnikatelů upustí od investic prostřednictvím zdražených bankovních úvěrů a naopak svůj původně na investice určený vlastní kapitál (tj. své zisky) ukládá na paralelně zvýšené zákaznické úroky z vkladů u bank.
- 3) Banky ze své strany nacházejí povolna stále méně žadatelů o úvěr a chtějí přirozeně co nejméně platit ústřední bance drahé diskontní a lombardní sazby; proto co nejdříve splácejí ústřední bance zpět vypůjčené peníze až na hranici zákonem předepsaných minimálních rezerv. Tím se zbaví všech svých úrokových závazků vůči ústřední bance a přitom pořád ještě mají - i když v omezenější míře - zisky ze zatím probíhajících zákaznických úvěrů, poskytovaných z vkladové hotovosti.
- 4) Velké sumy peněz, které by měly být vydány na podnikatelské investice a tak zajistit práci statisícům lidí a jež by měly být vyplaceny jako mzda dělníkům a zaměstnancům (jejichž pracovní síla se však mezitím stala relativně příliš drahou), leží nyní bez užitku v ústřední bance, pro níž však neznamenaají žádné zatížení, protože ústřední banka z nich není nikomu povinována úroky!
- 5) Nyní jsou následkem uměle přiškrceného množství peněz v hospodářském oběhu a tím také redukcí poptávky po *investičním* a spotřebním zboží všude propouštěni pracovníci. Jejich nezaměstnanost má za následek další zmenšení poptávky po spotřebním zboží, takže nakonec jsou „recesí“ postižena celá odvětví hospodářství. Krátkodobě také klesá cena většiny akcií, což je důsledkem momentálně špatných zisků podniků. Kdo by si nyní koupil akcie draž pomocí bankovního úvěru, udělá podle okolností úpadek a napomůže tak věřitelské bance k mimořádně levnému nabytí akcií, jejichž burzovní cena dříve či později opět vzroste a bance tak spadne do klína vysoký zisk.
- 6) Teprve nyní je volná cesta pro *racionalizační* investice velkopřemyslu, zejména když banky kvůli chybějící poptávce po kreditech znovu nechají klesnout své vkladové úroky a pro podnikatele je stále více nezajímavé nechávat své peníze ležet na kontech s neustále klesajícími vkladovými úroky. Nová racionalizační vlna definitivně odbourá mnoho tisíců, desítek tisíců nebo statisíců pracovních míst a zajistí podnikatelům pomocí takto drasticky snížených pracovních nákladů přiměřeně drastické zvýšení zisků. Určitá část těchto nových nezaměstnaných bude v následující konjunkturální fázi znovu použita a najde si nové (nebo své původní!) pracovní místo. Ale jen vyvoláním nových potřeb se dosáhne vytvoření „nových“ pracovních míst; to všechno samozřejmě znovu na útraty životního prostředí a přírodních zdrojů.
- 7) Aby uspokojily stoupající poptávku po kreditech od těch podniků, které neinvestují pouze své vlastní volné prostředky, a aby své vlastní úrokové a spekulativní zisky pozvedly na bývalou úroveň, potřebují obchodní banky samy levné kredity od ústřední banky, která jim je ovšem promptně poskytne, protože po překonání „inflačního nebezpečí“ může být „úvěrový šroub znovu povolen“, jak se s oblibou vyjadřují kontrolovaná masová média. Znovu se tedy přepne trend z deflace na inflaci. Banky a velkopodnikatelé teď využijí levných peněz ústřední banky k jejich zvýšenému „umístování“ do akcií podniků, které v důsledku nabíhající konjunktury rychleji stoupají, a proto slibují relativně vyšší zisky.
- 8) Hospodářský růst se pak podaří udržet do té doby, než znovu nastoupí všeobecná nadprodukce a spolu s ní obvyklý cenový propad, nebo dokud odbory nevystupňují své mzdové požadavky a stát nezvýší své daně ze mzdy do té míry, kdy už by procentuální kapitálové zúročení pokleslo pod kapitalistům ještě výnosnou a tedy „únosnou“ míru. V opačném případě neprodleně zavedou nový všeobecný „konjunkturální výpadek“!

„Hospodářské krize jsou fabrikovány podle potřeby velkými investory pomocí stažení obrovského množství peněz z oběhu. Státu jsou takto odebrány velké kapitálie, a ten je nucen vypůjčit si nezbytné hospodářské peníze od občanů, ale především od velikých investorů. Ti posledně jmenovaní odebrali přesně tyto peníze a přesně za tímto účelem z hospodářského oběhu státu a nyní je nabízejí (přirozeně proti náležitému úroku) znovu témuž státu, kterému je předtím odebraly.“ – Z toho je jasné, **že ústřední banka je pouze nástrojem těchto „velkoinvestorů“.**

Moderní ústřední banky (přesněji jejich skuteční pánové) jsou tedy podle všeho výše řečeného plně odpovědné za permanentní inflaci všech měn, za astronomicky narůstající státní zadlužení a za periodicky nebo cyklicky nastupující *všeobecná* „ochabnutí“ konjunktury, která chladnokrevně plánují a provádějí za účelem *nepřetržitěho* vykořisťování jim v plen vydaných národních hospodářství, při čemž politici sehrávají roli žalostných statistů, spočívající (společně s kontrolovanými médii) ve vytváření rétorické kouřové clony, která pravé aktéry spolehlivě chrání před zraky průměrného občana a spotřebitele.

Protože Mezinárodní měnový fond, Světová banka a další instituce jsou v podstatě **ústředními bankami na globální úrovni k dosažení dostatečně známého cíle**, museli jsme si alespoň stručně objasnit, **co ústřední banka je, jakou má historii a k čemu skutečně slouží.**

Ernst van Loen říká výstižně **„Nejlépe strženým tajemstvím lidských dějin, je vláda modly mamonu (zlatého telete) - nepřítel stvoření od prvopočátku - nad všemi říšemi a statky tohoto světa.“**

„Obyčejnému člověku z ulice“ se ani nesní o tom, jakým způsobem je prostřednictvím „moderního“ peněžního hospodářství ustavičně podváděn a postupně zotročován. Jistě stojí za zmínku rezignované prohlášení velko-průmyslníka Henryho Forda z r. 1920: **„Vlastně je to svým způsobem dobře, že lidé našemu americkému bankovnímu a měnovému systému nerozumějí. Kdyby**

mu totiž opravdu porozuměli, měli bychom zde už zítra ráno revoluci.“ Dobře vystihl věc americký františkán Giles Butler: „Pročpak je vlastně tolik zemí zadluženo? A u koho jsou zadluženy? Musí zde být v pozadí za vládami států ještě nějaká jiná ‘vláda’ nebo mocnost, u níž si vlády vypůjčují a jsou tudíž u ní zadlužené. Vždyť když státy vydávají své vlastní měny, rozumně je regulují a nedovolí přístup k tomuto procesu soukromým rukám, neexistuje pak žádný logický důvod pro jejich nesmyslně vysoké zadlužení. Ba není zde sebemenší důvod k vůbec žádnému zadlužení.“

Abychom celé věci lépe porozuměli, musíme především vědět, jak a do jaké míry vzniká

státní dluh zemí

u vlastního spořivého obyvatelstva, ale že je především a hlavně zanášen do knih ústředních bank a v pozadí za nimi stojících soukromých velkobank, které z nich také shrabují největší část enormních úroků. Musíme také vědět, že *právě proto* bude budoucí

Evropská ústřední banka

vykonávat naprostou finanční, hospodářskou a politickou moc jako neúprosný věřitel celé „Panevropy“, tedy **moc, kterou už na národní úrovni více či méně mají a vykonávají národní „ústřední banky“**, a konečně že finanční vykořisťování hospodářské síly evropských národů bude pod egidou „Evropské ústřední banky“ pokračovat v nesrovnatelně větší míře; slovem, abychom tomu všemu porozuměli, nemohli jsme se vyhnout stručnému nahlédnutí do základních funkcí peněz a bankovníctví i historického vývoje obou fenoménů,

peněz a jejich významu v hospodářství.

O tom, co vlastně cena peněz, resp. měny činí a představuje, kolují i mezi vzdělanci nejroztodivnější představy. Jmenovitě je to např. nevykořenitelné, mylné přesvědčení, že měna musí být „kryta“ zlatem, stříbrem, mědí nebo něčím podobným. Jiní si zase představují, že pozemky a půda jsou měřítkem peněžní hodnoty. Nic z toho ovšem není pravda. Odkud se tedy berou tyto rozšířené nesmysly o nezbytnosti zlatého, stříbrného či jiného „krytí“ peněz? Peníze jsou - jak hned uvidíme - podle své ideje pouhým (ustáleným) směnným prostředkem lidské práce, resp. jejích produktů. Aby se zabránilo zcela zřejmé možnosti zneužití tohoto směněného prostředku subjekty, štítícími se práce, musely by peníze - jak se velice rychle po jejich „vynalezení“ ukázalo - být opatřovány tak, že by nikdy nebyly k dispozici v libovolném množství: musely by zkrátka být do jisté míry vzácností, aby si podržely svou přirozenou směnnou hodnotu.

Po dlouhá staletí a tisíciletí lidských dějin byly také skutečně peníze ideálním směnným prostředkem, protože byly (bez ohledu na své chemické složení) od přírody dostatečně vzácné, než aby připustily inflaci v rozsahu, stojícím za pozornost. Kdyby býval někdo našel v přírodě pár kousků zlata a dal je do oběhu, aniž by k tomu musel vynaložit nějakou společensky prospěšnou práci, bylo by tím i tak množství obíhajících zlatých „peněz“ zvýšeno jen zcela nepatrně. Později si panovníci osvojili právo razit mince ze zlata; a protože existující množství tohoto vzácného kovu nepostačovalo, i z kovů méně ušlechtilých. Tím na místo přírodou dané vzácnosti nastoupila uměle zavedená, ale v zásadě stejně účinná vzácnost celkového množství peněz: pouze mince z ušlechtilého, vzácného kovu, v řemeslně náročné (a tedy těžko napodobitelné) formě byly akceptovány jako prostředek směny. Nikoli už tudíž přírodní vzácnost materiálu, nýbrž státně nařízená a kontrolovaná vzácnost těžko napodobitelné a státní mocí chráněné formy se starala o to, aby si peníze podržely svou cenu i tehdy, kdy už třeba vůbec nebyly ze zlata.

Na tomto principu v podstatě nic nezměnil ani vynález papírových peněz. Pokud nějaká ústřední instituce udržovala vydávání směnného prostředku „peněz“ a tím i jejich oběhu na rozumné výši, (tj. v dostatečné míře vzácnosti), nehrál vůbec žádnou roli materiál, z něhož samotné peníze byly. A dokud mají občané toho kterého státu stejně malou možnost uměle rozmnožovat papírové peníze, jako vytřepat z rukávu zlato, nejsou zlaté mince ohledně své funkce peněz o nic cennější než papírové bankovky.

Tedy jednou z podmínek ceny peněz je jejich vzácnost, ale je to opravdu pouze jedna z podmínek, která nijak ještě nedělá samotnou cenu peněz. Ta mnohem spíše viditelně záleží v tom, že si můžeme za peníze něco koupit, to znamená, že je lze vyměnit za něco životně důležitého, nezbytného nebo příjemného, co vyprodukuje ostatní lidé, případně že je možno za ně získat nějaké jejich služby. Rozumí se, že taková směna zboží a služeb je možná a potřebná pouze ve společnosti s organizovanou dělbou práce a že jenom v takové společnosti je zapotřebí směnného prostředku.

Vzájemná výměna zboží a služeb se označuje za *hospodářství* a podle toho, zda se jedná o výrobu a výměnu pouze v základní míře nebo přes tuto základní míru jdoucích předmětů a služeb nebo dokonce pouze (luxusního) zboží a služeb, mluvíme o **hospodářství zásobovacím**, tj. uspokojujícím skutečné potřeby, neboli o hospodářství **subsistenčním** v případě prvním, a v druhém o **hospodářství výdělečném**. Nejpronikavější rozdíl mezi oběma typy hospodářství spočívá v tom, že u zásobovacího hospodářství je ústředním smyslem uspokojování základních potřeb a v případě výdělečného hospodářství je to přivlastnění si co největšího množství peněz, které se tak z pouhého směněného prostředku stávají samoučelem. „Pokrývání základních potřeb,“ konstatuje národohospodář Johannes Kleinhappl, „je pro kapitál pouze prostředkem k cíli. Potřeba je sice uspokojována, ale také uměle vyvolávána kvůli zvýšení zisku. **Kde není zisku, není také ani krytí potřeb, i kdyby byly sebevíc naléhavé nebo dokonce životně nezbytné!**“ - Že se bez výjimky intaktní a přirozené zásobovací hospodářství křesťanského středověku **začalo v renesanci**

zvrhávat v nepřírozené, výdělečné hospodářství, které se samo celkem výstižně nazvalo kapitalismem, má své důvody.

„Subsistenční neboli zásobovací hospodářství,“ vysvětluje uznávaný švýcarský ekonom Hans Christoph Binswanger, „je zaměřeno na uspokojování fyzických potřeb lidí; tyto potřeby jsou **uspokojitelné**. Subsistenční hospodářství má tedy ohraničené, konečné cíle. Výdělečné hospodářství je naproti tomu zaměřeno na imaginární potřeby, které mohou být díky lidské fantazii a žádostivosti nekonečně rozšiřovány; jsou tedy **neuspokojitelné**. Výdělečné hospodářství má tudíž v sobě zabudováno nekonečné usilování a pachtění se po nových potřebách a jejich uspokojování. Toto bažení po penězích jako prostředku uspokojování potřeb pak vede k dalšímu rozmnožování peněz, protože peníze jsou díky technice svého produkování mnohem snáze rozmnožitelné než zboží, které se musí často pracně vyrábět z materiálů a surovin naší Země. Proto se zcela zákonitě objevila tendence produkovat nejdříve peníze a teprve po nalákání obyvatelstva na jejich získávání může finanční kapitál rozšířením imaginárních potřeb a jim odpovídající produkci zboží zajistit těmto penězům dodatečnou platnost.“

Sestavme si teď naše dosavadní zjištění do následujících tezí:

- 1) Peníze jsou pouhým směnným prostředkem, zavedeným ve společnostech s dělbou práce za účelem co možná nejrovnoměrnější a nejspravedlivější vzájemné výměny výsledků lidské práce (zboží a služeb).
- 2) Jako pouhý směnný prostředek jsou peníze *jako takové* samy o sobě zcela bezcenné (odhlížejíc pro zjednodušení od investované lidské práce do jejich výroby, od hodnoty materiálu a příp. kulturní a historické ceny).
- 3) Jako čistě směnný prostředek peníze symbolicky nebo zástupně představují lidský pracovní výkon, resp. jeho produkty.
- 4) Proto spočívá veškerá hodnota peněz *jako takových* v jimi symbolizované, zastupované lidské práci, tedy v tom, za jaké zboží nebo služby je možné peníze vyměnit: mají tedy pouhou (v zásadě s hodnotou práce identickou) směnnou hodnotu.
- 5) Veškeré peníze tudíž reprezentují **dvoji lidskou práci**: za první takovou, kterou někdo za ně nabídl (vyměnil), a za druhé tu, kterou někdo za tyto peníze může získat (vyměnit).
- 6) Mají-li si peníze podržet svou směnnou hodnotu, musí množství a hodnota práce, za níž jsou peníze získávány, exaktně odpovídat množství a hodnotě práce, kterou je možno za ně zpětně obdržet (vyměnit).

Bez ohledu na výše řečené však prioritou dokončení politické, hospodářské i fi-nanční *syntézy* stojí trvale v satanském programu: všude, na celém světě, v malém stejně jako ve velkém. Tato *syntéza*, poslední stupeň a vlastní cíl *dialektického* „procesu“, nabírá světonázorově-náboženský směr k „ekumenickému“ světovému **náboženství pseudo-křesťansky se tvářícího pseudohumanismu, z něhož se nakonec nevyhnutelně vyklube pravý a neskrývaný satanismus**. V politicko-hospodářské oblasti spočívá tato syntéza v gigantickém, celosvětovém přerozdělení, na jehož konci budou všichni lidé ještě chudší, s **výjimkou ovšem příslušníků „vybrané“ rasy, kteří se v závěru tohoto posledního velkého manévru hodlají stát výhradními světovládcí a jedinými pány veškerého světového bohatství**. V malém to začalo např. **znovusjednocením Německa, přičemž má bohatší Západ poskytovat chudšímu Východu stamiliónovou neúčinnou pomoc, a současně má sám sklouznout do těžké hospodářské krize - o nic jiného se zde totiž v zásadě nejedná**. Pokračuje se ve **výstavbě** maastrichtské, **dnes už Lisabonské Evropy**, přičemž jsou bohatší severní země hospodářsky plundrovány ve jménu stejně neúčinné pomoci chudším jižním zemím, čímž se nevyhnutelně řítí do hospodářské propasti, do níž stejně nezbytně strhnou i jižní země atd. atd., slovem vědomě a cíleně naprogramovaný ďábelský kruh. Pád do propasti se ještě urychlí ve chvíli, kdy k maastrichtské Evropě přistoupí hospodářsky cílevědomě **zruinované satelitní státy bývalého Sovětského svazu**, tedy akt, který je viditelně zcela podstatným, ba dokonce ústředním elementem syntézy západního kapitalismu a východního komunismu... Tentýž obraz vidíme na severoamerickém kontinentu, kde nově vytvořená „zóna volného obchodu“ (NAFTA) mezi Kanadou, USA a Mexikem z různých, ale bez výjimky zakalkulovaných důvodů poškodí stejnoměrně všechna tři národní hospodářství: USA budou soustavně nadále chudnout a Kanada s Mexikem se nestanou o nic bohatšími. Nejhuře se ovšem projeví dialektická „syntéza“ na „konfliktu Sever-Jih“ (kterým se po léta ani trochu náhodou zaklíná právě *Socialistická internacionála*), jakmile budou uměle vytvořené velko-regiony s extrémně rozdílnými hospodářskými potenciály sevřeny do tzv. jednoho světa.

Po desetiletí probíhala středem Evropy dialektická dělící zeď mezi kapitalistickou tezí a komunistickou antitezí. „Pád železné opony“ vložil do náhle znovu-sjednocené Evropy zhoubný (?) zárodek budoucího socialistického světového státu.

Vzhledem k snahám o jednosvětovou vládu je pak jen logické, že systematicky připravovaným cílem je především

celosvětový ústřední měnový monopol.

Dosah plánu oceníme teprve tehdy, až pochopíme, že dalekosáhlý cíl dynastických bankéřů 'nebyl ničím jiným, než vytvořením světového systému finanční kontroly v soukromých rukou, který by byl schopen ovládat politický život každé země, a světové hospodářství jako celek pak má fungovat podle feudálního

vzoru pomocí tajných dohod, uzavíraných převážně na soukromých setkáních a konferencích, kontrolovaných ústřední světovou bankou. Na vrcholu systému měla stát Banka pro platební vyrovnávání ve švýcarské Basileji, jako v majetku ústřední světové banky se nacházející privátní těleso, kontrolované soukromou bankou’.

Plány byly později pozměněny v tom smyslu, že na místě původně v Bretton Woods r. 1944 vyhlášené basilejské banky byly vyvolány k životu dvě celosvětově operující instituce:

Světová banka a Mezinárodní měnový fond.

Jak naznačuje už jméno, byla druhá z nich vlastně náhražkou zamýšlené „ústřední banky ústředních bank“, a skutečně se také její nejdůležitější rozhodovací orgán skládá výhradně z šéfů ústředních národních bank a národních ministrů fi-nancí jako jejich loutek. Vyplývá to z pramenu, který je považován za polooficiální: „Organizační struktura MMF je určena třemi grémii. Kompetenci pro základní rozhodnutí mělo shromáždění guvernérů, do něhož každá členská země delegovala jednoho, většinou v osobě ministra financí nebo prezidenta národní ústřední banky. Guvernéři zasedají na společných výročních setkáních MMF a Světové banky, z nichž se stala setkání státních (a jen na okraji konferencí) i soukromých elit západního světa.“ - Toto poslední tvrzení musí být bohužel označeno za dezinformaci, protože podle všeho už řečeného je tomu přesně naopak: *schází se především soukromá světová finanční elita*, a nanejvýš „okrajově“ také někteří ministři financí; vtěsnání do rolí statistů se občas smějí vynořit jako bezvýznamná zdvořilostní ozdoba. Vzhledem k tak přísnému svázání téměř *všech* národních ústředních bank s MMF a Světovou bankou pak už ani příliš neudiví, když v květnu 1992 přišla ze Švýcarska zpráva, že „dokonce“ i Švýcarská národní banka „se snaží bubnovou palbou argumentů přesvědčit národ o výhodnosti přístupu k MMF a Světové bance“.

Jak se ani jinak nedalo čekat, dělá tedy MMF na internacionální úrovni přesně to samé, co provádějí ústřední banky na úrovni národní: mohutně - a vlastně i nepříliš skrytě - **podporuje obchodní zájmy internacionálních vysokých financí!** Pokud umíme číst v novinách, můžeme tam pak najít třeba toto: (Se Světovou bankou a MMF jako organizacemi OSN totálně propojená) „Hospodářská komise Spojených národů pro Afriku (ECA)“ poukázala na své konferenci v Addis Abebě v květnu 1993, „že k dosažení plánovaného růstu hospodářství o 6 % ještě v devadesátých letech, jak pro Afriku předpokládají Spojené národy, bude kontinent potřebovat do r. 2005 zahraniční kapitál ve výši 950 miliard dolarů. Z toho má být 490 miliard použito na africké zahraniční dluhy a 460 miliard dolarů na investice!“ Oním použitím není zcela zřejmá míněna *zaplacení dluhů*, nýbrž pouze *splácení úroků*, jež budou přirozeně tvrdě vyžadovány i z těch zbývajících 460 miliard dolarů, které mají být Africe „poskytnuty“ na „investice“. Zmíněný šestiprocentní růst tedy v žádném případě neprospěje Afričanům, nýbrž pouze zajistí věřitelům splácení úroků z jejich půjček.

V solidní interpretaci tedy stav věci - neomezený přirozeně jen na Afriku - vypadá takto: „Programy MMF [pro tzv. třetí svět] vyvolávají v příslušných ekonomikách deflaci; přiškrcováním poptávky mají být výdaje a příjmy v zahraničním obchodu a ve státním rozpočtu uvedeny do pořádku, a tím bude obnovena schopnost splácet dluhy. Taková politika ‘přizpůsobení’ na dostupné finanční prostředky mívá vždy, zvláště je-li prováděna překotně, **katastrofální sociální následky**. Zave-dení tohoto ‘vysávacího’ programu prostřednictvím odbourání subvencí **může do-slova přes noc vyhnat ceny základních potravin tak drasticky, že se stanou pro chudší vrstvy naprosto nedostupné**. Tytéž vrstvy pak také především na sobě nesou hlavní tíhu rapidního zdražení veřejných služeb: lékařská péče a školní docházka se opět stávají privilegiem, nemohou si dovolit používání veřejného dopravního systému a pod. **Skutečné ceny zboží stoupají o to rychleji, že stabilizační programy jsou převážně cíleny na udržování růstu mezd pod inflační hranicí, čímž reálné příjmy obyvatelstva klesají**. Následkem programů MMF také obvykle v příslušných eko-nomikách prudce roste nezaměstnanost: aby byly sníženy výdaje ve státním roz-počtu, vyžaduje program rozsáhlá propouštění ze státního sektoru. V soukromém sektoru vede politika omezování poptávky k témuž výsledku: nezaměstnanost stou-pá... **Takto využívá program MMF společenského bohatství výhradně ve prospěch bohatých, čímž jenom zvětšuje stávající rozdíly v příjmech a stupňuje sociální napětí**.“ A také není bez zajímavosti, že bývalý guvernér izraelské cedulové banky Jakob Frenkel byl před nástupem svého úřadu v r. 1992 hlavním ekonomem Mezinárodního měnového fondu (MMF)“.

Jestliže jsou dnes jak podle partesu rabovány země tzv. třetího světa prostřednictvím stále ještě neoficiální

ústřední světové banky,

pak „bohaté“ průmyslové země čeká stejný osud, byť i na celkově značně vyšší finanční úrovni. Příslušné novinové zprávy nejsou obvykle chápány ve svém skutečném, katastrofickém významu publikem, které nezná důležité souvislosti.

Omezený rozsah naší stručné práce nám nedovolí zabývat se zde podrobněji

dynastií Rothschildů

tedy vlastní mocenskou centrálou internacionálních financí. Tak tedy opravdu stručně. Firma Rothschild je už dávno nejen mezinárodně nejsilnějším bankovním domem, nýbrž je především celosvětovou sítí bank, jimi kontrolovaných surovinových monopolů a také bezpočtu jiných obchodních podniků nejrůznějšího druhu.

Stále mohutnější rozšiřování internacionálního rothschildovského impéria je ovšem skvěle maskováno nenápadným obchodním chováním. „Obě veliké banky v Londýně a Paříži (které jsou pravděpodobně nejvýznamnějšími soukromými finančními ústavy vůbec) a obrovská obchodní centrála barona Edmonda de Rothschilda ve francouzském hlavním městě nemají navenek vůbec žádné firemní označení. Ačkoli kontrolují obrovské množství průmyslových, obchodních a turistických podniků, žádný z nich nenese jméno Rothschild. Jako soukromé společnosti domy této rodiny nejsou povinny uveřejňovat svou bilanci nebo jakékoli podobné údaje o vlastní finanční situaci, a také to ještě nikdy neudělaly.“

Co však nejen sami Rothschildové, ale i jejich „dvorní pěvci“ přecházejí hrobovým mlčením, je jejich úspěšná snaha o vytvoření a skryté zmocnění se vlastnictvím různých národních ústředních bank stejně jako tím **zajištěné rozsáhlé kontroly všech měn světa**. Toto mlčení je tím výmluvnější, že ostatní rothschildovské operace (rozumí se ty relativně nevýznamné) jsou zveřejňovány a rozebírány s až patologickou zálibou pro detaily. Není totiž nijak neopodstatněná domněnka, že **právě Rothschildové stojí přes množství krycích osob a institucí za současnými fúzemi bankovních gigantů**.

Zvláštní kapitolu v historii vzniku ústředních národních bank a podřízení kontrole internacionálních financí představovalo

carské Rusko,

které nikdy nemělo ústřední banku a (nejen) proto **na sebe přivolávalo hněv Rothschildů**. Byl to Rothschildův muž J. Schiffa, kterému se tak úspěšně dařilo mařit ruskou žádost o zahraniční půjčku v USA, vynucenou následkem nedostatku financí po sionisticky podnětaném přepadení Ruska Japonskem. Protože revoluční svržení cara stálo trvale na sionistickém programu i po jeho dočasném odvrácení v letech 1904-05, byly pokusy využít porážky Ruska k jeho měnově politickému vydírání. „Poráženo Japonskem, ruinováno, silně zadluženo a ohrožováno revolucí,“ píše Jacques Bordiot, „bylo Rusko r. 1905 donuceno přijmout prostředkování prezidenta Spojených států Theodora Roosevelta při mírových jednáních s Japonskem. Když přijel ruský ministr zahraničí hrabě de Witte do Portsmouthu (USA), aby se setkal s japonskými vyjednaváči, dostal návštěvu tří pánů: Jacoba Schiffa, zetě Salomona Loeba z mocné banky Kuhn, Loeb & Co., dr. Strausse, bývalého vyslance Spojených států v Římě, a Krause, velmistra zednářského řádu B'nai B'rith. Jednoduše mu rovnou vyložili, že příčinou neštěstí Ruska je postoj carské vlády vůči jejich souvěrcům, který podporuje rasovou diskriminaci a trpí pogromy. De Witte se pokusil přivést je k rozumu. **Nedocílil ničeho jiného, než výhrůžek z jejich strany**. K vyřčenému obvinění Ruska se ovšem družilo ještě jiné, neméně důležité, přestože na něj v rozhovoru vůbec nepřišla řeč: ze všech velikých národů Evropy **jediné Rusko odmítá vytvoření vlastní státní ústřední banky**. Banka Kuhn, Loeb & Co. ve spojení s Morgany a především Rothschildy ale už dávno vsadila na **tajnou dohodu ústředních bank k etablování světové nadvlády vysokých financí**.“ Tento, r. 1905 ještě nezvládnutelný problém, se však dočkal svého řešení r. 1917, i když se podle „mosaického ideálu“ vybudovaný sovětský komunismus tvářil jako pro Rothschildy hodpodářsky nerentabilní a ziskově nepřínosný. Proto také byla sovětská ústřední banka se svým nekonvertibilním rublem nevhodná k *přímé* spolupráci se „západními“ ústředními bankami a teprve po rozpadu SSSR poznenáhlu začala přecházet na „normální režim“. Závěrem ještě zbývá zmínka o některých

internacionálních institucích.

Již v r. 1920 považovali Rothschildové dobu za zralou k tomu, aby paralelně se Společností národů vyvolali k životu mezinárodní **cedulovou banku**. Je to sice dost udivující, ale k tomuto závodu **postavili znovu nejlepšího „koně“ ze svých stájí, Paula Warburga**. Jak se nás snaží přesvědčit Jacques Attali, Paul se tou dobou „rozhodl pustit do díla na vlastní účet a založit jistý druh internacionální ústřední banky, kterou nazývá International Acceptance Bank. Chtěl by přizvat k účasti na ní ty velké evropské veřejné i soukromé banky, které jsou schopny zajišťovat půjč-ky amerických bank ve prospěch mezinárodního obchodu mezi oběma kontinenty. Trvalo to několik měsíců, než Paul bankovní instituty Svenska Handelsbanken, Skandinaviska Kredit Aktie Bolaget, National Provincial Bank, N. M. Rothschild, Züricher Schweizerische Kreditanstalt, Dreyfus Söhne aus Basel, Hope & Co., Handel Maatschappig a Deutschland M. M. Warburg přesvědčil o tom, že je v je-jich zájmu, aby se podniku zúčastnily. Podařilo se. V dubnu 1920 byla International Acceptance Bank otevřena.“ **Attaliho formulace je až úsměvná**; o čem by se měli Rothschildové „nechat přesvědčit“ raději, než o vlastním plánu? Bohužel musel být tento krásný projekt r. 1924 znovu zastaven; ovšem jen proto, aby o pět let později povstal z popela v mnohem velkolepější podobě. Vždyť roku 1929 se rothschildovští frontovní muži Owen D. Young na straně jedné a **Hjalmar Schacht** na straně druhé „shodli“ na tom, že by provádění německých reparačních půjček „mělo být svěřeno novému mezinárodnímu, napůl veřejnému a napůl soukromému (osvědčený model) institutu, ‘Bance pro mezinárodní platební vyrovnání’ (BMPV). Tím tedy v ještě větším měřítku vzniklo to, co měl v úmyslu Paul Warburg se svou Interna-tional Acceptance Bank.“ Kapitál nové banky „byl garantován ústředními cedulovými bankami Německa, Belgie, Francie, Velké Británie a Itálie, jednou bankovní skupinou, jednající v pověření a zastoupení Japonské banky a skupiny tří amerických bank (J. P. Morgan & Co., The First National Bank of New York a The First National Bank of Chicago)“, **tedy všechny bez výjimky Rothschildy vlastněné nebo kontrolované instituty!**

Tato, dodnes jako exkluzivní klub rothschildovsky závislých prezidentů evropských a amerických ústředních bank operující BMPV, hrála během trvání „Třetí říše“ opravdu zajímavou roli. Attali píše: „Banka

pro mezinárodní platební vyrovnání sama pod předsednictvím svérázného Američana jménem MacKittick, neústupně pokračovala ve svých basilejských aktivitách ve prospěch nacistického Německa a starala se o komerční využití podivného zlata, pocházejícího z loupeží, rabování a vražd...“

Organizačně (ne zcela) nezávisle na tomto nacistům přátelském rothschildovském spolku jménem BMPV byly r. 1935 podniknuty další kroky: „Guvernéři nejdůležitějších ústředních bank spolu pravidelně konzultovali a v září se pak zavázaly Spojené státy, Velká Británie a Francie k dohodě (k níž se později připojila ještě Belgie, Holandsko a Švýcarsko) stanovit si společné hospodářské a měnově politické cíle: Všechna významná rozhodnutí, zvláště o devalvaci, konzultovat vždy čtyřicet hodin předem...“ Roku 1944 pak spatřilo světlo světa v podstatě celosvětové poradní grémium v podobě *Mezinárodního měnového fondu*, jakéhosi sdružení skrytých z Londýna řízených ústředních bank, tedy instituce, které jen z taktických důvodů bylo prozatím odepřeno jméno Světová ústřední banka.

Připojme ještě pro doplnění následující zprávu: „Šéf Francouzské ústřední banky Jacques de Larosiere,“ ohlásila v srpnu 1993 agentura dpa, „je novým prezidentem pro východní Evropu kompetentní Evropské banky pro obnovu a rozvoj (EB-OR). Banka to právě oznámila v Londýně. De Larosiere se stal nástupcem Jacquese Attaliho, který pro marnotratný způsob řízení banky se musel vzdát svého úřadu. Po vyloučení ostatních spoluuchazečů zůstal šéf Banque de France jediným kandidátem.“ - Jak už to bývá, ani zde z opatrnosti neoznámili, kteří kandidáti a u koho se ucházeli o ředitelské místo, ale protože dosavadní vedoucí muž rothschildovské Francouzské banky byl jediným kandidátem, který prošel, zdá se být i tato otázka celkem nadbytečná.

Náš pohled do světa vysokých internacionálních financí by byl citelně ochuzen, kdybychom si ještě neuvedli alespoň malý přehled

manévrů a triků peněžní moci

Vysoké finance mají mimořádně mnoho metod a způsobů, jimiž je možno na účet celých národů shrabovat nepředstavitelné zisky podvodnými operacemi velkého stylu na burzách především pomocí ústředních bank. Přesto se však nechají všechny redukovat na poměrně malý počet základních vzorců. Nejdůležitější z těchto teoreticky možných hlavních variant si zde krátce představíme a na závěr připojíme řadu praktických příkladů z novější a nejnovější doby. Jenom tak bude totiž možno si udělat realistickou představu o příšerné moci národních a především mezinárodně kooperujících ústředních bank pod rothschildovskou kontrolou. A rovněž jen tak se dá ozřejmit, co mohou Evropané očekávat od Lisabonskou dohodou sjednané „nezávislé“ Evropské ústřední banky.

Jedno základní pozorování udělal už v druhé polovině minulého století výše citovaný idealistický a vysloveně filosemitský bankéř August Mevissen: „Podle mých zkušeností **není nikde v Evropě morálka tak ochablá a svědomí tak široké jako ve vysokých financích**. Tato laxní morálka je podstatně podporována ještě tím, že mnohdy (se skrytým podvodem nebo zpronevěrou hraničící) ‘šikovné’ manipulace nejsou obvykle viditelné a mimo úzký okruh odborníků jsou jen málo nebo vůbec nesrozumitelné.“

1) Jedním z nejdůležitějších manévrů bank je už výše zevrubně vylíčené „řízení“ cyklicky nastupujících konjunkturálních zlomů v podmínkách kapitalistického hospodářství. Tyto krize nejsou snad přímo vědomě chtěné, ale v monopolním úrokovém a výdělkovém hospodářství nevyhnutelně vyplývají ze stále znovu a znovu nastupující nadprodukce. Zcela přesně vystihl dokonce i Kleinhappl spojitost mezi tímto kapitalistickým „praprobémem“ a jeho manipulovaným „zvládním“ prostřednictvím velkokapitálu, resp. vysokých financí: „V moderním hospodářství dělby práce nejde o to, zaměstnat lidi, tj. dát jim práci, nýbrž jde o odbyt, o prodej produktů. Zájem na tom vychází od uložení kapitálu a od zisku podnikatele. - Pro takový hospodářský proces dává půdnu a peněžní kapitál opodstatnění jen tehdy, když je kapitálový vklad rentabilní, tj. když je zaručeno minimální splátkové zúročení. Taková minimální splátka, zvaná hranice rentability, se pohybuje kolem 3 procent. Jestliže tento předpoklad není dán, pak také nenastane důvod k vložení kapitálu, nebo když vzhledem k situaci na kapitálovém trhu už minimální zúročení není zajištěno, pak se kapitál houfně stahuje z hospodářství, a to na tak dlouho, dokud se následkem nedostatku kapitálu znovu neobjeví rentabilita.“ Pokud by soukromé banky neměly k dispozici ústřední cedulovou banku, poslušnou každého jejich pokynu, nebyly by samy v žádném případě ušetřeny drastického hospodářského kolísání. Rovněž by neměly žádný vliv na dobu trvání vzestupu nebo recese hospodářství. **Ve své ranné fázi prošel kapitalismus během necelých 180 let čtyřmi konjunkturálními vzestupy a jimi vystřídánými třemi těžkými hospodářskými krizemi. Každá fáze vzestupu i poklesu tedy trvala v průměru déle než čtvrt století!** Co tedy banky za onoho čtvrt století hospodářského rozkvětu shrábly na ziscích od jimi financovaných průmyslových a velkoobchodních podniků, to ve stejně dlouho trvající fázi poklesu opět většinou ztratily. „Léta 1610-1640, 1660-1685, 1715-1730 a 1763-1789 přinesla vzestup hospodářské činnosti, všeobecný přírůstek investic a produkce, vzrůst obyvatelstva a cenovou haussu; zlaté časy pro vlastníky kapitálů. Naproti tomu jsme se v letech 1640-1660, 1685-1715, 1730-1763 (a ostatně také po r. 1789!) dočkali mezinárodních válek i vnitřních bojů (revoluce v Anglii, odvolání Nantského ediktu ve Francii), které měly za následek finanční krize, chudnutí, úbytek obyvatelstva a vytrvalý pokles cen. Periody haussy jsou poznamenány zvýšením produkce vzácných kovů a zvýšením druhů peněz, období baissy jsou ve znamení přerušení přílivu vzácných kovů, úpadku bank a obchodních společností i vyčerpáním státních financí.“ Nevyhnutelný **periodický úpadek bank se přirozeně musel nepříjemně dotýkat sionistických**

světovládných plánů: bez stabilizované finanční nadvlády se na trvalé odstranění stávajícího řádu dalo stěží pomýšlet. Nicméně zas tak nevyhnutelné, jak se to zpočátku zdálo, kapitalistické krize přece jen nebyly. Avšak teprve tehdy, když se podařilo dosáhnout kontroly nad měnami resp. peněžním oběhem jednotlivých hospodářství, tj. států, nechaly se také „uchopit“ konjunkturální cykly a dokonce přetvořit na doplňkové nástroje dalšího rozvoje finanční moci. Moderní, ústředními bankami „regulované“ resp. stimulované konjunkturální výpadky a vzestupy jsou proto už jen střednědobé (kolem pěti let) a nestojí banky prakticky nic. **Každá deprese potopí státní finance ještě hlouběji do úvěrového močálu a velkobankovní svět, stojící pod nesmírným vlivem Rothschildů, nechá účet zaplatit nic netušícím daňovým poplatníkům.**

2) **Skutečně jen vytvoření na státu „nezávislé“ a místo toho soukromými obchodními bankami ve vlastní režii provozované ústřední banky může donutit politiky k hromadění stále větších dluhů ve státním rozpočtu, z čehož pak také samozřejmě plynou odpovídající velké sumy úrokových plateb, na jejichž placení musí být vymáhány stále vyšší daně.** Co konstatuje Bruno Bandulet ohledně aktuálních německých poměrů, platí obecně na každý moderní stát, závislý na ústřední bance: „Financování těchto (zcela neomluvitelně vysokých) státních dluhů by musela umožnit Německá spolková banka, ať už chce nebo nechce. Ta sice nedává peníze přímo státu, ale půjčuje je soukromým obchodním bankám, které za ně ze své strany státní dluhy skupují.“ Pravděpodobně proti své vůli Bandulet dokonce velmi správně definoval, že ústřední banka by musela financování státního dluhu umožnit. Z důvodů dezinformace sice chtěl, aby tomu bylo rozuměno jinak, ale když podle něho na příkazech vlády nezávislá ústřední banka přesto státní dluh financovat musí, pak tlak na ni nevychází od státu, nýbrž **výhradně od soukromých obchodních bank!** A že národní ústřední banky skutečně nejsou nic jiného, než povolné nástroje Rothschildů poslušných obchodních bank, není pro nás už také žádným tajemstvím.

3) Existence státem nekontrolovatelné ústřední banky už sama o sobě předpokládá, že těžká hospodářská krize může vypuknout také zcela libovolně. Je k tomu ovšem zapotřebí dlouhodobějších příprav velkobank, zainteresovaných na všeobecném konjunkturálním zhroucení. Jestliže je útok dostatečně pečlivě připraven, pak umožňuje vysokým financím shrábnout tak vysoké zisky, jakých jiným způsobem nelze nikdy dosáhnout. Jakmile jsou obchodní banky připraveny na startovní čáře, postará se ústřední banka (ohledně chvíle a veličiny zcela neočekávaně) prostřednictvím zvýšení hlavních úrokových sazeb o prudký a obzvláště drastický nedostatek peněz. Zlomyslně zakalkulované následky takového opatření jsou pak následující: „Vůči stávající nabídce zboží stojí méně peněz, které jsou k dispozici. Mzdy a ceny klesají, mnoho lidí přichází o práci. Firmy se hroubí jedna po druhé. Splátky už nemohou být dodržovány a banky místo nich přijímají věcné hodnoty. Následkem toho **ztrácí mnoho lidí doslova střechu nad hlavou.** Za hotové peníze je v de-presi možné koupit téměř vše a k tomu ještě mimořádně levně. Hlavními výherci v této hře jsou banky a stavební družstva, resp. vysoké finance, které se zmocňují za směšné ceny hodnot, nabytých občany vlastní prací, které pak po uměle vyvolané depresi znovu prodávají s miliardovými zisky.“ V jednotlivostech se to pak při takto náhle zinscenované těžké deflační „križi“ odehrává následovně: Zatímco uměle zmenšené množství obíhajících peněz automaticky stoupá ve své reálné (směnné) hodnotě, je nominální (směnná) hodnota stávajících bankovních kreditů podvodně udržována. To se rovná **překotně stoupajícímu zdražování těchto kreditů, s kterým bankovní zákazníci nemohli počítat, a proto ho také nemohou zvládat.** Aby vůbec mohli zdražené dluhy splácet, jsou nuceni bankám nabízet věcné hodnoty; v mnoha případech udělají dokonce zákazníci **banky úpadek a veškerá „konkursní podstata“ spadne tímto způsobem do klína věřitelským bankám.** Při tomto ďábelském manévru samozřejmě banky zajímá především směšně levné získání větších podniků, které se dosud dokázaly vymukat jejich přímé kontrole, natož aby byly vůbec na prodej. Naproti tomu už **bankami vlastněné firmy se takové umělé deprese vůbec nemusejí obávat, protože byly včas na „úder“ připraveny...**

4) Vydávání („emitování“) akcií a jiných cenných papírů probíhá téměř výhradně přes banky. I samy banky ukládají s oblibou své peníze do akcií. K zmocnění se nějaké akciové společnosti pak už bance většinou stačí být s velkým předstihem jejím největším akcionářem, i když zdaleka ještě nevlastní absolutní většinu, protože teoreticky je i ten nejmenší balík akcií, jaký vůbec lze koupit, spojen s od-povídajícím procentuálním podílem rozhodovacích práv. Většina drobných akcionářů není schopna svých rozhodovacích práv skutečně užívat, protože jim k tomu schází potřebné odborné znalosti, zkušenosti i čas; proto je nucena pověřit „správou“ svých akcií a akciového rozhodovacího práva obvykle tu banku, která jim akcie prodala. Dnes je tomu stejně jako před sedmdesáti lety, kdy si Nicolai postěžoval: „Tím, že banka prodá cenné papíry publiku, neztrácí v žádném případě svůj vliv nad jí ovládaným hospodářským objektem, ale je to naopak spíše publikum, které je jako celek vyloučeno z vedení a dozoru nad podnikem. Samo se totiž vzdalo svého hlasu na valné hromadě akciové společnosti tím, že výkonem příslušných práv zplnomocnilo banku.“ Jak málo pak za takových okolností stačí, aby akciová společnost tančila podle píšťalky bankéře, vidíme dobře tam, kde Guy de Rothschild mluví o té podílové účasti svého domu, která je i bez toho vcelku dobře známa: „Kromě toho drží moje rodina 10 % kapitálu jedné další důlní společnosti, kterou r. 1881 spoluzakládala a zůstala jejím hlavním akcionářem.“ Tento francouzský důlní podnik jménem „Penarroya“ má francouzské Rothschildy, kteří drží jen desetinu jeho akcií, jako své hlavní akcionáře a tím tedy jako skutečné majitele!

Zcela zvláštní odrůdou je také systém „sněhové koule“ v podobě mnohonásobně „nabaleneho“ podílnictví na podniku, který jedinému velkoakcionáři umožňuje pomocí přímé kontroly jediné akciové společnosti vykonávat nepřímou kontrolu nad celou „tasemnicí“ dalších akciových společností a nejrůznějších přívěsků! Takto lze s minimálním finančním nákladem nabýt až neuvěřitelně obrovského přírůstku hospodářské moci. Také k tomuto systému nacházíme u Guy de Rothschilda jeden velice zajímavý příklad. V přímém rothschildovském rodinném vlastnictví se v šedesátých letech nacházela francouzská Compagnie du Nord. Tato obrovská holdingová společnost se silně podílela nejen na pařížské Rothschildově bance, ale měla akciovou většinu i v celé řadě dalších významných podniků. S pouhými 20 % akciového podílu byla např. *hlavním* akcionářem Sociétés le Nickel, založené r. 1884 s rothschildovskou finanční pomocí. Tato velká niklová společnost sama držela (po velice obratně zaranžované výměně podílnictví) 50 % akcií už zmíněné důlní společnosti Penarroya, která dále vlastnila 90 % akcií další těžební společnosti Sociétés de Mokta, a tím potom disponovala celou řadou jmenovitě neuvedených podílů na firmách! Kdo tedy, jako v tomto případě Rothschildové, kontroloval (s pouhými 20 % akcií) firmu Nickel, kontroloval také firmy v podobě nejrůznějších přívěsků, závislých na firmách Penarroya, Mokta a pod.

Nyní si můžeme vypočítat, s jak zanedbatelně malým procentním podílem skutečné kapitálové účasti ovládá dům Rothschildů např. některé satelity společno-sti Mokta. Protože Nickel vlastní jen 50 % firmy Penarroya, redukuje se 20 % Rothschildovského kapitálu, investovaného do Nickelu, už na polovinu, tedy na 10 %. Jelikož je Penarroya účastna na firmě Mokta z 90 %, redukuje se tím tamější Rothschildovský podíl na 9 %. A jestliže vlastní dále Mokta i nějaký další podnik z 50 %, pak obnáší rothschildovský podíl v tomto posledním článku řetězu už jen pouhých 4,5 % vlastních akcií. Přesto však těchto směšných 4,5 % stačilo k tomu, aby akciová společnost byla zcela podřízena direktivám Rothschildů! Všichni ostatní akcionáři všech článků tohoto řetězu nemohou i přes svou výraznou akciovou převahu na věci nic změnit. Jak se dá na ukázaném (a zcela běžném) příkladu snadno poznat, umožňuje systém mnohonásobně propojených akciových společností sloučit i ohromné množství *cizího* kapitálu, aniž by to jeho vlastníkům sebemeně zajišťovalo nějaký akciový rozhodovací vliv na vedení jimi financovaných podniků! Takovým způsobem se přirozeně nechají vytvářet nepřímé **monopoly**, které normální spotřebitel není schopen jako takové identifikovat... a to celé také bylo úmyslem.

5) Jenom zdánlivě opouštíme vlastní téma bankovníctví a burzovního obchodu, když nyní přechází řeč na kampaň kolem přelidnění. Kdo stál dosud bezradně před otázkou, proč se právě Mezinárodní měnový fond a Světová banka (tedy - viz výše - spojená ústřední banka světa) už dávno upsaly „boji“ proti údajné „populační explozi“, najde na ni u Klientela logicky správnou odpověď:

„Rozhodující hnací silou dnešního tržního hospodářství není pokrývání skutečných životních potřeb; to je používáno jenom tam, kde jejich výroba nebo poskytování přináší zisk. Jenom 'účinná' poptávka má význam pro kapitálový trh. Ovšem zda někdo může takovou 'účinnou' poptávku vytvářet nebo zda je mu umožněno pracovat a vytvářet hodnoty, to leží naprosto v rukou majetku. Je možno se pak ještě divit, že vedle hladu a nouze vidíme přebytek a rozmařilost, a to dokonce v jedné a téže zemi? Když vlastnictví, čímž je míněno dispoziční právo nad půdou, výrobními prostředky a penězi, musí sloužit k přinášení zisků a úroků, musí také být 'přelidnění', a proto se také musí ozývat **hlasy pro omezení porodnosti všemi prostředky**, i když je to proti Božím mravním zákonům. Mnoho lidí je z tohoto 'dispozičního práva' vyloučeno, jsou nemajetní. Protože nemají prostředky k výkonu své práce, nejsou tudíž stavu zajistit si v plné míře co by měli a museli mít, aby mohli žít skutečně lidsky důstojně... Namísto přizpůsobení vlastnictví, jeho řádu a podoby životním potřebám je snaha přizpůsobit počet lidí užitekvacím potřebám vlastnictví, kapitálu. **Proto se nebojuje proti příčině chyb, které se nechávají nedotčeně přetrvávat, nýbrž je zde naopak snaha omezovat jejich nepřijemné účinky dokonce i nemravnými prostředky.**“

Naše pojednání ukončíme

Evropskou ústřední banku (EÚB).

Projekt se začal (pro veřejnost!) rýsovat na obzoru, „když šéfové vlád členských zemí Evropského společenství vzhledem ke krizovým otřesům finančního trhu instalovali 13. března 1979 Evropský měnový systém (EMS) a jeho základní atribut, tj. bývalou evropskou početní jednotku ECU, dnes nazývanou Euro“. O deset let později byl „koncept statutu Evropské ústřední banky začátkem prosince 1990 v zásadě schválen ministry financí Evropského společenství. Návrh předložilo dvanáct guvernérů národních cedulových bank.“ Rozumí se samo sebou, že úslužní (ne-li přímo zasvěcení) ministři bez dalšího akceptovali to, co jim podle rozkazu „navrhli“ rothschildovští vazalové v prezidentských křeslech národních ústředních bank. Dne 15. prosince 1990 potom „šéfové států a vlád Evropského společenství slavnostně otevřeli vládní konferenci k přípravě Evropské hospodářské a měnové unie (EHMU)“ s cílem „světit řízení oběživa a úrokových sazeb Evropského společenství jako jednotného státu výhradně jediné 'Bank of Europe'.“

Zákonitě se nabízí poslední otázka našeho pojednání. Co nás od bývalého pražského zasedání MMF r. 2000 očekává? Obecná odpověď na to není vůbec těžká. Je to:

Ordo ab Chao

tj. pořádek vzniká z chaosu, což je specificky zednářskou devizou. Chaos, počáteční materie, je organizován zednáři. Kameny, vylámané ze skály, jsou opracovávány a slouží ke konstrukci zednářské budovy. Na druhé straně je pak obyčejný člověk, profánní tvor, právě oním „chaosem“, pokud se mu nedostane zasvěcení, tj. pokud nevstoupí do řádu.“ Toto jistě zajímavé konstatování francouzského vysokoškolního zednáře Julese Bouchera však potřebuje malé upřesnění. Se zřejmě nechtěnou dvojsmyslností totiž Boucher prohlašuje, že zednář sám „organizuje“ chaos. Tím chtěl samozřejmě říci, že zednář svým organizačním talentem vnáší pořádek do již existujícího chaosu. Ve skutečnosti však právě lóže (a jejich muži v pozadí) „organizují“ chaos přesně v tom smyslu, že jej samy vytvářejí.

Věc má však neodstranitelnou slabinu: navzdory naivním představám všech stoupců a služebníků Satanovy synagogy „nový (světový) pořádek“ není žádným pořádkem, a samozřejmě jím ani být nemůže, nýbrž zcela naopak: pokus o předepsání dialekticky směřovaného a řízeného chaosu se konsekventně změní v chaos a zmar každého projektu, který si za svého patrona zvolí Satana, velkého otce chaosu (řecky: diabolos).

Ovšem pozor, nenechme se ukolébat! Místo ani doba zasedání MMF nebyly vůbec vybrány náhodou. Satanova synagoga se domnívá, že stojí těsně před dovršením svého totálního vítězství. A symbolika místa („Praha matka Izraele“, viz. např. nedávné „aktivity“ pražského primátora kolem nechvalně proslulé tabulky na Karlově mostě) i symbolika „nového milénia“ (viz encykliku pokoncilní církve „Tertio Millenio Adveniente“, kterou vydala „Prezidentská rada velkého jubilea roku 2000“) dávají tušit, že pod tlakem zmíněných okolností (objektivně politických i mysticky časových) sáhne tajná světová vláda **k poslednímu prostředku - k totálnímu zhroucení světových financí a tím i stávajícího systému a řádu**. A je stejně tak pravděpodobné, že příslušná opatření budou projednávána právě na pražském zasedání Mezinárodního měnového fondu (a nejnověji najednou i Světové banky!) za účasti dalších vysokých zasvěcenců grémií tajné světové vlády.

Je zde zapotřebí nejvyšší opatrnosti: Nedělejme si iluze stejně pečlivě, jako se připravují až dosud nevidané „bezpečnostní“ opatření, jsou stejně důkladně připravovány i příslušné provokace. Aby to bylo všem řadovým zasvěcencům jasné, oznámil tisk, že „vládní zmocněnec pro zasedání MMF a Světové banky se rozhodl vyhradit v odpůrcům sjezdu bankéřů pro ubytování plochu strahovského stadiónu“.

A co se má stát potom, jaký je konečný smysl všeho?

Velký samozvaný panovník (Antikrist) za pomoci elity superzasvěcenců a subverzních úderných skupin obnoví „pseudokrálovství“ nového náboženství i klid a pořádek. Následkem všeobecné dezorientace i vyvolaných nadějí pak bude lidstvo akceptovat naprosto všechno - **globální diktaturu, absolutní gnostický komunismus!**

Když se finanční expert BERNARD LIETAER se v rothschildovsky kontrolované ústřední bance pět let zabýval návrhem a prosazováním «ecu», předchůdce dnešního €, a byl mj. také prezidentem belgického elektrického platebního systému prohlásil, co stále všeobecně platí:

«. . . **moc se definitivně přestěhovala od vlád na finanční trhy**. Pokud vláda rozhodne o něčem, co se finančním trhům nelíbí, jako to udělali Britové 1991, Francouzi 1994 nebo Mexičané 1995, nikdo nesedne ke stolu a neřekne: „Tohle byste neměli dělat.“ Prostě přijde krize dotyčné měny! Několik stovek lidí, kteří nebyli zvoleni ani nemají kolektivní odpovědnost, rozhodne mj. třeba o tom, jakou hodnotu mají penzijní fondy.

Co zde LIETAER mlhavě nazývá «finančními trhy» resp. «několika stovkami lidí», je přirozeně ve skutečnosti gigantická internacionální síť Světové banky, MMF, Banky pro mezinárodní platební vyrovnání, «národních» cedulových bank, obchodních bank a investičních fondů, téměř výhradně židovské nebo zednářské provenience.

Dále něco ze současnosti: Teď se píše rok 2009 a ekonomická krize už druhý rok deptá prakticky celý svět. Tiskárny na peníze v USA jedou plný výkon. Nemám odvahu zde na plno otevřeně prohlásit, kdy a jak to všechno skončí. Kdy dojde k totálnímu kolapsu nejen dolaru, ale i skoro všech světových měn. Ale vzniknou i další fenomény, které nás všechny budou moc bolet. Globální burzy vědí, že pokud zničí dolar, zlomí i celou americkou vojenskou převahu. Vláda USA bude nucena rozprodat infrastrukturu včetně silnic a dopravy soukromým korporacím.

Dále skončil první summit hlav států skupiny BRIC - Brazílie, Ruska, Indie a Číny - skončil deklarací volající po "multipolárním světovém pořádku", což je diplomatický kód pro odmítnutí role Ameriky coby jediné globální supervelmoci. ŠOS zahrnuje Rusko, Čínu a středoasijské státy Kazachstán, Uzbekistán, Tádžikistán a Kyrgyzstán. Status pozorovatele mají Írán, Pákistán, Indie a Mongolsko a jako host se summitu zúčastnil afghánský prezident Karzaj. Deklarace dolar výslovně nezmiňuje, což ukazuje na rezervovaný postoj Číny k této ruské myšlence. Peking drží devizové rezervy v hodnotě takřka dvou bilionů dolarů a velkou část amerického dluhu. Summit BRIC se konal po skončení dvoudenního setkání Šanghajske organizace pro spolupráci (ŠOS) v Jekatěrinburgu, který dále podtrhl odhodlání Moskvy a Pekingu postupovat proti Západu asertivněji.

Rotačky USA tisknou dolary na krytí rekordního deficitního schodku různých balíčků, především na vedení nekonečných permanentních válek. Už se v zákulisí uvažuje rozšířit Afgánskou válku plošně ještě hlouběji

až do Uzbekistánu a Kyrgyzie. Jen do konce září 2009 vydají USA vládní dluhopisy za 3.250.- miliard dolarů. To děsí i Japonské a Čínské banky, když USA si na tento dluh kupuje třeba japonské auta či telefony i Phone vyrobeny jako vše v Číně. Do výkupu tak obrovské částky se musela zapojit i centrální banka FED. Ale naše Evropská centrální banka oznámila teď (24. 6. 09) že bankám půjčí 442 miliard € na rekordně nízký 1% úrok. Dále že přijímá do zástavy více typů papíru než v minulosti. Smyslem toho je zaplavit banky levnými penězi a udržet co nejnižší úrokové sazby. Takže my, klienti bank si můžeme dál půjčovat a při utracení vzpomínat na doby minulé.

Odkazy: Rotchildovská chobotnice: <http://www.zvedavec.org/komentare/2009/06/3172-rothschildovska-chobotnica.htm?PHPSESSID=hu0m11160ueln3ru8l27tptq4?>

Anebo kratší verze: http://www.europskenarody.info/rothschildovska_chobotnica.html

Dějiny domu Rotschildovců: http://www.europskenarody.info/Dejiny_domu_rothschildovcov.html

Odstraňování starého světového pořádku:

http://www.europskenarody.info/Odstranovanie_stareho_svetoveho_poriadku_2.html